

“Öz savunma”yı ihtiyaç kılan düzen yıkılmadıkça kadın cinayetleri devam edecektir

Şiddet döngüsünü üreten bu sistem karşısında verilecek mücadele içerisinde kadın özgürleşecektir. Zira yargıda açılan gedikler de kadınların sınıfsal, cinsel, ulusal sömürüye karşı verdikleri mücadelenin sayesinde. Özgürleşmeye atılan adımlarda sadece bir ara duraktır.

Kapitalizmin yargı mekanizmasında öz savunmanın tanınması kapitalizmin kadını şiddetten kurtaramayacağını açık itirafıdır. Bu itiraf belgesi kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinde kapitalizmin teşhiri adına bir silah olabilmelidir.

Son yıllarda kadına yönelik şiddet vaka-

ları artsa da artan bir başka olgunun da kadınların şiddete, sömürüye, baskıya ve gericiğe karşı mücadelesi olduğu unutulmamalıdır. Bu mücadele kapitalizmin temellerine yöneldiğinde ve işçi kadınların öncülüğünde sınıfa karşı sınıf bakışı ile örüldüğünde kadınlar için eşitlik ve özgürlük günleri gelecektir.

s.21

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 37
29 Eylül 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak11.net

Savaş çığırtkanlığı ve şoven histeriye karşı

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!

3

Milliyetçilikte yarışıyorlar

Savaş tezkeresinin mecliste düzen partilerinin tam desteğiyle kabul edilmesinden aldığı “güç”le Erdoğan, tehditlerini sürdürmeye devam etti.

9

Fabrika çalışmalarımızın önemine ve rolüne dair...

Fabrika çalışmalarımızın başarılarının göstergelerinden biri, genel siyasal faaliyetimizin fabrikalar özgünlüğünde somutlanabilmesidir.

16

Kürdistan bağımsızlık referandumu ve ötesi

Referandumun Türkiye'nin, Irak'ın ve İran'ın ulusal güvenliğine ve toprak bütünlüğüne tehdit oluşturduğunu belirten güçler tehditler savuruyorlar.

TİS görüşmeleri yaklaşırken unutulmaması gerekenler

s.6

Ekim Devrimi üzerine - V. İ. Lenin

s.12

Savaş çığırtkanlığı ve şoven histeriye karşı;

İşçilerin birliği halkların kardeşliği!

Birleşip kenetlenmek; tam da bu koşullarda işçi sınıfı ve emekçiler için hayati önemdedir. Her onurlu işçi ve emekçi sermayenin uşakları tarafından körüklenen yapay ayrımlara karşı durmalı, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarına sarılmalı, hem baskı ve sömürüye hem de savaş kışkırtıcılığına ve şovenizme karşı omuz omuza mücadele etmelidir.

Savaş naraları atmak burjuvazi adına siyaset yapanların sık başvurdukları gösterilerden biridir. Elbette yeri geldiğinde ağır yıkım ve kıyımlara yol açan fiili savaşlara başvurmaktan da geri durmazlar. Burjuvazinin sınıf çıkarları ve zorba rejimin bekası için kan dökmek “olağan” bir iştir. Öncesi bir yana, AKP iktidarının Suriye’yi yakıp yıkan savaşı pervasızca körüklemesi ve 7 Haziran seçim hezimetinin ardından kirli savaşı yeniden tırmandırması bu konuda çarpıcı örneklerdir. Bu ve benzer icraatlar burjuva devletin de siyasal İslamcı iktidarın da ölüm ve yıkımı mubah kabul eden “fıtratları”nı gözler önüne seriyor.

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi’nin (IKBY) bağımsızlık için referandum gerçekleştirmesi, bir kez daha savaş naralarının yükseltilmesine vesile oldu. “Bir gece ansızın gelebiliriz” türünden laflar eden AKP’nin şefi, orduyu Irak ve Suriye sınırına yığarak, militarist güç gösterisinde bulundu. Yandaş/besleme medyadaki tetikçiler ise, her zamanki kraldan çok kralcı tutumlarıyla Musul’la Kerkük kentlerinin işgalinden söz etmeye başladılar. Bu söylemlerle hem ırkçı-şoven histeriyi körüklemek hem güç gösteri yapmak istiyorlar.

Heves etseler de verili koşullarda IKBY’ye saldırmaları mümkün değil. Barzani-AKP ilişkilerinin boyutu kimse için bir sır değil. Barzani kişisel servetinin bile önemli bir kısmını Türkiye’ye yatırırken, İsrail’e sevk edilen IKBY petrolünden AKP şefinin yakınları da pay alıyor. Tarafların çıkarları iç içe girmiş durumda. Hal böyleyken AKP şeflerinin yüksekte atması, daha çok iç politikayla ilgilidir. Bununla birlikte gerici-faşist dikta rejiminin bekası gerekli kılarsa eğer askeri saldırıyı içeren bir ahmaklığa da başvurabilirler.

Militarist/ırkçı bir söyleme muhtaçlar. Zira gerici uygulamaların yaygınlaştırılması, baskı ve zorbalığın derinleştirilmesi, sosyal yıkım saldırılarının arsızca sürdürülmesi gibi icraatlara karşı biriken toplumsal tepkiyi pasifize etmek istiyorlar. Bunun için ırkçı-şoven söylemi yaygınlaştırıyor, savaş çığırtkanlığını yükseltiyorlar. Bu kirli söylemlerle işçi ve emekçileri sersemletip, ciddi bir engelle karşılaşmadan dikta rejimin tahkimini sürdürmek istiyorlar.

Hatırlatmak gerekiyor ki, Türk sermaye devleti 1990’lı yıllardan beri Barzani hareketiyle işbirliği yapıyor. Barzani güçleri, ‘90’lı yıllarda PKK’ye karşı tetikçi olarak da kullanılmıştı. Bu ilişkiler AKP iktidarı sürecinde daha da ivme kazandı. Öyle ki, son dönemde Rojava’da PYD’ye, Irak’ta ise merkezi hükümete karşı “Barzani atı”na oynayan AKP iktidarı, bu süreçte IKBY bölgesindeki pazarların %80’ini ele geçirmeye de muvaffak oldu. Bölgeyi yakından izleyenler, orada faaliyet gösteren Türk mahrepli şirketlerin büyük çoğunluğunun “yandaş sermaye”ye ait olduğunu belirtiyorlar.

AKP-Barzani ilişkileri bu kadar yakın olmasına rağmen tehditlerin ortalığı kaplaması, ırkçı-şoven zihniyetin dışa vurumudur aynı zamanda. Yönetimi altındaki Kürtleri katleden, Suriye’deki Kürtlerin kazanımlarını ortadan kaldırmak için yanıp-tutuşan bir zihniyetin Iraklı Kürtlere destek olması mümkün mü? Barzani, çıkarlarına hizmet ettiği sürece kıymetlidir. Aksi halde “aşiret ağası” diye aşağılanır, “ya dediğimizi yaparsın ya sizi açlığa mahkum ederiz” tehditlerine maruz kalır.

Barzani’nin misyonu ya da referandum kararının haklılığı/meşruluğu tartış-

masından bağımsız olarak vurgulayalım; ırkçı/şoven histerinin yükseltilmesi sadece Kürt emekçilerini değil, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini hedef alan rezil bir kampanyadır. Yani sıra bu kampanya sermaye sınıfının hizmetindeki AKP iktidarının yayılmacı heveslerini de yansıtır.

Yayılmacılık, savaş çığırtkanlığı ve ırkçı/şoven histerinin yayılması burjuvazi ve onun adına iktidarda bulunan AKP için gereklidir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin talep ve ihtiyaçları ise doğaları gereği bambaşkadır. İki sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişki ve çatışma, hem güncel hem de tarihsel taleplerin karşıt olmasını zorunlu kılıyor. Örneğin savaş ve ondan türeyen her tür musibetin bedeli emekçilere fatura edilirken, savaş çığırtkanları saraylarında sefahat sürmeye devam ediyorlar.

AKP iktidarının yaydığı zehirli propaganda karşı özellikle öncü/ilerici işçi ve emekçilerin uyanık olması büyük önem taşıyor. Zira bu zehirden etkilenen emekçiler savaş kışkırtıcıları tarafından kolaylıkla aldatılabiliyor. İşçi emekçi kardeşleriyle birleşip sömürü ve kölelik düzenine karşı mücadele edeceklerine, savaş kundakçılarına alkış tutuyorlar. Bu ise sınıf kimliğinin yozlaşmasına, emekçilerin yapay ayrımlarla parçalanmasına ve kölelik zincirlerinin daha da kalınlaşmasına zemin düzlemekten başka bir işe yaramıyor.

Birleşip kenetlenmek; tam da bu koşullarda işçi sınıfı ve emekçiler için hayati önemdedir. Her onurlu işçi ve emekçi sermayenin uşakları tarafından körüklenen yapay ayrımlara karşı durmalı, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarına sarılmalı, hem baskı ve sömürüye hem de savaş kışkırtıcılığına ve şovenizme karşı omuz omuza mücadele etmelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/37 * 29 Eylül 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak11.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Milliyetçilikte yarışıyorlar

TSK'nın sınır dışı saldırıları için hazırlanan savaş tezkeresi mecliste AKP, MHP ve CHP'nin oylarıyla kabul edildi. Hükümete Irak ve Suriye'de sınır ötesi operasyon yetkisi veren düzen partileri tam bir uyum ile hareket ettiler. Sermaye devletin geleneksel Kürt düşmanı politikasının "güvencesi" olduklarını, bu konuda aralarında hiçbir fark olmadığını gösterdiler.

Savaş tezkeresinin mecliste düzen partilerinin tam desteğiyle kabul edilmesinden aldığı "güç"le Erdoğan, ancak iç politika malzemesi olabilecek "Bir gece ansızın gelebiliriz" türünden tehditlerini sürdürmeye devam etti.

Katılımın çok olduğu referandum sonuçlarıyla ilgili olarak da "Yeni çatışmaların habercisi olmaktan başka anlam taşımıyor. Yüzde 90-91 ile onaylanmış, bunun kıymeti harbiyesi var mı?" dedi.

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nde (IKBY) gerçekleşen bağımsızlık referandumu öncesinde büyük bir şovenist çılgıntı ve savaş histerisi içinde, tüm kesimleriyle düzen cephesi koro halinde davrandı. Cumhuriyetin kurucu partisi olarak CHP de bu konuda fazlasıyla cevval davranarak, hızlıca 'sosyal-demokrat' maskeyi bir kenara bıraktı. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Kuzey Irak'taki referandum ile ilgili olarak, "Süratle Irak merkezi yönetimi ile Türkiye ve İran'ın bir araya gelerek soruna ortak çözüm üretmeleri gerekir. Eğer ortak çözüm üretilebilirse Türkiye bu konuda önemli mesafe alabilir" diyerek Kürt halkına karşı kirli ittifak çağrısı yaptı.

Ancak yine de bazı farklı sesler çıkmadı değil. CHP Diyarbakır İl Başkanlığı'nda disiplin kurulu başkanı ve kurul-tay delegesi olan Selim Fidancı istifa etti. Fidancı istifası ile ilgili yaptığı açıklamada şunları ifade etti; "Genel Başkan Yardımcısı Öztürk Yılmaz'ın halkların kendi kaderini tayin hakkını kullanması ile ilgili

Düzen partilerinin tümünün milliyetçi gericilikle birbirleriyle yarıştıkları şu günlerde, işçi ve emekçilerin zihinlerini şovenizmle kirletmelerinin önüne geçmek için yoğun bir çaba harcanmalıdır. Zira onların Musul ve Kerkük üzerinde "tarihsel hak" iddia etmeleri, yayılmacı, işgalci hevesleri içeride de Kürt halkına yönelik ırkçılığı daha da tırmandırmaya hizmet etmektedir.

bir hususta savaş dilini kullanması, Kürt halkının hassas sürecini gözardı ederek, kendi ülkesinin sınırları dışında yaşayan bir halkın 25 Eylül'de yapmak istedikleri referandum kararına karşı yaptığı açıklama üzerinden 4 gün geçmesine rağmen, bu savaş çağrısı şeklindeki açıklamaya karşı bünyesinde çok sayıda Kürt milletvekili ve üye bulunduran CHP genel merkezi tarafından da herhangi bir açıklamanın gelmemesi, şahsımı kaygılandırmıştır."

CHP Grup Başkanvekili Engin Altay da Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi (IKBY) Başkanı Mesut Barzani'nin yayın organı olan Rudaw'a verdiği bir röportajda referanduma ilişkin "Bölgedeki halkların kendi kaderlerini tayin etme

hakları vardır" demişti. Ancak bilinmelidir ki bunlar CHP'nin resmi çizgisindeki "sapma"lardır.

Cumhuriyetin kurucu partisi olarak CHP'nin sermaye düzeni içindeki yeri ve misyonu bellidir. Diğer kritik konularda olduğu gibi Kürt sorununda da kurulu düzenin geleneksel çizgisinin hakim savunucusudur. Milliyetçiliği iyice körükleyecek açıklamalarla sözde "muhalafet" rolünü oynamaktadır.

Hatırlanırsa, düzenledikleri adalet kurultayında yaşadıkları onca haksızlığa ve zulme karşın HDP'lilere yer vermeyecek, ülkeye getirmek istedikleri adalet anlayışının Kürt halkının talep ve istemlerini kapsamadığını bir kez daha göstermişlerdir.

Sermaye düzeninin kurucu partisi olarak CHP'nin diğer düzen partileri gibi Kürt halkı ve hakları söz konusu olduğunda farklı bir tutum sergileyeceğini düşünmek büyük bir yanılgıdır.

Düzen partilerinin tümünün milliyetçi gericilikle birbirleriyle yarıştıkları şu günlerde, işçi ve emekçilerin zihinlerini şovenizmle kirletmelerinin önüne geçmek için yoğun bir çaba harcanmalıdır. Zira onların Musul ve Kerkük üzerinde "tarihsel hak" iddia etmeleri, yayılmacı, işgalci hevesleri içeride de Kürt halkına yönelik ırkçılığı daha da tırmandırmaya hizmet etmektedir. Tam da bu nedenle, işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarı çerçevesinde emekçi kitleleri aydınlatmak yakıcı bir ihtiyaçtır.

Erdoğan'dan referandum tehdidi

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin (IKBY) 25 Eylül günü referandumu devam ederken, AKP iktidarının şefi Tayyip Erdoğan bir kez daha tehditler savurdu. İstanbul'daki İslam İşbirliği Teşkilatı Ombudsmanlar Birliği 1. Genel Kurulu, Avrupa Ombudsmanlar ve Akdeniz Ombudsmanlar Birliği Yürütme ve Yönetim Kurulu Toplantısı'nda konuşan Erdoğan, Kürt halkının bölgedeki kazanımlarını hedef alarak "Bir gece ansızın gelebiliriz!" dedi.

Referandum sonuçlarını yok hükmünde saydıklarını belirten Erdoğan, bu konuda İran'la görüşmeler yaptıklarını söyledi. Ayrıca "Siyasi

olarak, ekonomik olarak, ticari olarak, güvenlik noktasında bütün adımları atıyoruz, atacağız. Silopi'de boşuna silahlı kuvvetler orada gerekli adımları atmadı. Taviz yok" sözleriyle ekonomik ve askeri alanlar üzerinden tehdit etti.

TSK'nın sınır dışı saldırıları için hazırlanan savaş tezkeresinin mecliste düzen partilerinin oylarıyla kabul edildiğini de hatırlatan Erdoğan, "Kuzey Irak yerel yönetiminin bu adımdan geri adım atması şart, olmazsa olmaz. Suriye'de de birden fazla terör devleti kurulmasına izin vermeyeceğiz. Onlar için kuru bir rüya. Dedim ya, bir gece ansızın gelebiliriz" diye konuştu.

Bağımsızlık referandumu ve Türk sermaye devleti

AKP'nin IKBY'ye yönelik tehditleri ABD izin verdiği müddetçe sürecektir. Türk sermaye devletinin ABD'den en büyük beklentisi ise Kerkük'e yönelik askeri işgal tezkeresi olabilir. Kerkük üzerinden kopan Türkmen edebiyatının temelinde de bu vardır.

Irak Kürdistan'ı referandumu 2014 yılından beri ciddi anlamda gündem-deydi. Son dönemde Irak Kürt Bölgesel Yönetimi'nin (IKBY) IŞİD'e karşı gerçekleştirdiği Musul ve Kerkük operasyonlarından sonra Kerkük, Diyala ve Ninova da dahil olmak üzere bölgede peşmerge etkin güç haline geldi.

Ortaya çıkan bu realite 1 Kasım seçimleri öncesi koltuğu sallantıda olan Barzani için tarihi bir fırsattı. 2014 yılında gündeme gelen referandum ABD'nin "zamansız" uyarısıyla ertelenmişti. Ama Barzani'nin de çok zamanı kalmamıştı. Siyaseten varlığını sürdürebilmek için bir atılıma ihtiyacı vardı. Ve bu atılımın adı bağımsızlık referandumu oldu. ABD yine "zamansız" uyarısında bulundu. IŞİD'e karşı operasyonlar bitmeden, Suriye'de

kendi lehine bir denge oluşmadan Irak defterinin tekrar açılmasını istemiyordu. Bir zaman aralığı bile verdi. İki sene sonra konuyu masaya yatırmayı teklif etti. Ancak demin de belirttiğimiz gibi değil iki yıl, Kasım'a kadar, yani iki ay içerisinde Barzani'nin kendi siyasal geleceği için bu adım mecburi hale gelmişti.

Referanduma İsrail açık desteğini belirtti. Bölgede Arap ve Şii olmayan bir devletin kurulması, bu devletin de fiziken İran ile arasında doğal bir sete dönüşmesi İsrail için stratejik öneme sahipti. Yine bölgenin gerici gücü Suudi Arabistan da çok cesurca olmasa da IKBY'ye desteğini sundu. Bölgede İran ve diğer Şii güçlerle ortak hareket eden Irak'ın zayıflaması Suudi Arabistan'ın lehineydi. Türkiye neredeyse son birkaç aya kadar konu

hakkında görmedim-duymadım-bilmiyorum oyununu oynadı. Bunun arkasında ABD'nin tutumunun ne olacağının belirsizliği ve IKBY ile kurulan güçlü ticari ilişkiler vardı.

Türkiye'nin Almanya'dan sonraki en büyük ihracat kalemi IKBY'yle yapılan ticaretten oluşmaktadır. Bu ihracat kaleminin önemli kısmını AKP'nin en büyük destekçisi olan müteahhit takımı sağlamaktadır. Bağdat'la arası soğuk olan Türk sermaye devletinin IKBY ile geliştirdiği ilişkiler onu ilk etapta temkinli davranmaya itti. Fakat IKBY'nin Kerkük'ü referandum sınırlarına alması ve ABD'nin de "zamansızlık" ısrarı Türk sermaye devletinin sesini yükseltmesinin maddi zemini oldu. ABD, Türk sermaye devletini cesaretlendirerek IKBY üzerinde caydırıcı bir

etken oluşturmak istedi. Ancak yaşananlar gösterdi ki Türk sermaye devletinin bölgede caydırıcılığı da inandırıcılığı da yoktur. Türk sermaye devletinin içeride şovenizmi de azdırarak iç siyasetin malzemesi haline getirdiği IKBY'ye dönük savaş kışkırtıcılığı Barzani için endişe sebebi bile olmadı.

25 Eylül itibarıyla IKBY referandumu gerçekleşti ve ilk sonuçlara göre %93 oranında bağımsızlığa 'Evet' denildiği ortaya çıktı. Barzani bu sonucu cebine koyarak ömrünü uzattı. Şu sıralar bir anda yakınlaşılan Irak ile beraber ortak tatbikatlar yapan TSK ise AKP'nin askeri-politik enstrümanlığını yapıyor. Tatbikatta dağ taş vuruluyor. TBMM'de Kürt halkına düşman olan üç parti AKP, CHP ve MHP'nin kalkan elleriyle sınır ötesi tezkeresinin süresi bir sene daha uzatılıyor. Boyalı basın "savaş" diye yazıyor. Ve tabi ki sahnenin baş çığırkanı T. Erdoğan da boş durmuyor. "Askeri müdahale dahil gereği neyse yapılır", "Bir gece ansızın gelebiliriz" diyen Erdoğan için IKBY'de gerçekleşen referandum adeta at koşturulacak bir boşluğa dönüştü. ABD'nin uzun bir süreden sonra kendini bir konuda pohpohlaması çok hoşuna gitmiş olmalı ki gittiği açılışların bile temel konusu IKBY'ye askeri müdahale oluyor.

Boyalı basın manşetleri savaş nidalarıyla dolu olsa da yandaş kalemşörların çoğu temkinli davranarak referandum karşısında mutlak bir çizgide durmuyorlar. Çünkü IKBY'ye dönük mevcut hamseset dolu dış politikanın sürdürülebilir bir yanı yoktur. IKBY ile kurulan ticari ilişkiler Türkiye için dondurulabilecek, ambargo uygulanabilecek ilişkiler değildir. Nitekim Ekonomi Bakanı, Rusya macerasını hatırlatarak bunu açık açık dile getirmeye bile cesaret etti.

AKP'nin IKBY'ye yönelik tehditleri ABD izin verdiği müddetçe sürecektir. Türk sermaye devletinin ABD'den en büyük beklentisi ise Kerkük'e yönelik askeri işgal tezkeresi olabilir. Kerkük üzerinden kopan Türkmen edebiyatının temelinde de bu vardır. Fakat bu, emperyalistler arası dengeler, bölgenin mevcut tablosu ve sermaye devletinin sürekli tosladığı kendi sınırları dikkate alındığında boş bir hayal olarak kalmaya mahkumdur.

CHP Kürt halkına karşı kirli ittifaka çağırıcı

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nde (IKBY) "bağımsızlık referandumu"nın yapıldığı gün dahi, Türk sermaye devleti cephesinden konuyla ilgili açıklamalar gelmeye devam etti.

Düzen partileri referandum konusunda sermaye devletinin geleneksel Kürt düşmanı politikalarına sarılırken, 'sosyal-demokrat' CHP'den de IKBY'deki referanduma karşı yaptırımlarda bulunulması, Kürdistan üzerindeki gerici/kirli ittifakın güçlendirilmesi çağrısı yapıldı.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Öztürk Yılmaz, mecliste düzenlediği basın toplantısında, referandumu gayri meşru gördüklerini ve sonuçlarını tanımayacaklarını belirtti. AKP'yi bugü-

ne kadar Barzani'ye destek olmakla suçlayan Yılmaz, bölge devletlerinin Kürt halkına karşı tarihsel ittifakını anarcasına "Irak merkezi hükümetiyle, İran ile daha yakın bir işbirliği içinde bundan sonra ortak adımlar atılması gerektiğini düşünüyoruz" dedi.

Yılmaz, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne dair yaptırımlarda bulunulmasını isteyerek "Bölgemizde savaş olmasını istemeyiz ama Barzani'nin bu sorumsuz adımına karşı da sessiz kalınmaması gerekir. Bunun ne olacağına ilişkin daha önce ticari ve ekonomik hususlar açıklamıştım" diye konuştu.

BDSP, İstanbul ve Ankara'da Ulucanlar şehitlerini andı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), katliamın 18. yılında İstanbul ve Ankara'da Ulucanlar şehitlerini andı.

ÜMIT ALTINTAŞ'IN MEZARI BAŞINDA ANMA

İstanbul'daki anma 24 Eylül'de Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) Merkez Komite üyesi Ümit Altıntaş'ın mezarı başında yapıldı. Anma için İstanbul'daki Karacaahmet Mezarlığı içinde toplanılarak buradan Altıntaş'ın mezarına yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüşte BDSP imzalı "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!" pankartı ve kırmızı bayraklar taşındı.

"Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" sloganlarıyla başlayan yürüyüşte Ulucanlar'da katledilen on devrimcinin isimleri de tek tek sayılarak "Yaşıyor!" diye haykırıldı. Yol boyunca yapılan konuşmalarda Ulucanlar şehitlerinin sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele ettiklerine ve Ekim Devrimi'nin 100. yılına değinildi. "Yeni Ekimler için ileri!", "Ekim halklara yol gösteriyor!" sloganlarıyla mezar başına gelindiğinde ilk olarak şehit düşen tüm devrimciler için saygı duruşunda

bulunuldu. Saygı duruşu sırasında Adnan Yücel'in "Biz kazanacağız" şiiri hep birlikte okundu.

Saygı duruşunun ardından anma programı başlatıldı. Geçtiğimiz günlerde yaşamını yitiren Cumartesi Annesi Güzel Şahin'in de anıldığı anmada, Ümit Altıntaş'ın annesi Songül Ana kısa bir konuşma yaptı. Konuşma "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganıyla karşılandı.

"DÜŞLERİNİ GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN MÜCADELE EDELİM"

BDSP adına yapılan konuşma ise "Onları anmak ve devrim yürüyüşümüz onlarla sürüyor demek için buradayız" ifadeleriyle başladı. Sermaye devletinin 18 yıl önce Ulucanlar'da giriştiği katliamda bir direniş duvarı ile karşılaştığı belirtilerek devrimci tutsakları teslim alma politikasının direnişle boşa çıkarıldığına dikkat çekildi. Baskı, sömürü, kirli savaş politikalarının o gün olduğu gibi bugün de sürdüğüne değinilerek, "İçeriye teslim almadan dışarıya hakim olamayız" bakışıyla, hapishanelerdeki saldırıların arttığı söylendi. "Onlardan öğreneceğimiz çok fazla şey var. Onlar gibi yoldaşlara sahip olduğumuz için gurur duyuyoruz" ifadeleriyle süren konuşmada, Ulucanlar şe-

hitlerinin tüm hayatlarını devrime adanmış oldukları vurgulandı. "Mücadelemizi tarihimize aldığımız güçle sürdürüyoruz" diyen BDSP temsilcisi, Ekim Devrimi'nin 100. yılında sosyalizmin güncel olduğuna dikkat çekti. Konuşma, Ulucanlar şehitlerinin düşlerini gerçekleştirmek için mücadeleye omuz verme çağrısıyla sona erdi. Anma hep birlikte söylenen türküler ve marşlarla sonlandırıldı.

ANKARA

Ankara'da 26 Eylül'de gerçekleştirilen anma, devrim şehitleri adına saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşunun ardından kısa bir sunum yapıldı. Sunumda katliamın politik arka planına değinilirken sermaye iktidarının devrimci kimliği teslim almaya çalıştığı ve böylelikle IMF politikalarını hayata geçirmeyi hedeflediği dile getirildi. Devrim şehitlerini anmanın günün sorumluluklarına sarılmaktan geçtiği belirtildi.

Sonrasında sohbet bölümünde katliam karşısında devrimcilerin direniş çizgisi, devrimci dayanışma gibi birçok konuya değinildi. Sohbet bölümünün sonrasında Grup Devrim'in sunduğu devrimci şarkı ve marşlarla anma sonlandırıldı.

Ege Bölgesi'ndeki hapishanelerde hak ihlalleri

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi Cezaevi Komisyonu, 27 Eylül'de yaptığı basın toplantısında Ege Bölgesi'ndeki hapishanelerde son 1 ayda yaşanan hak ihlallerini açıkladı.

Açıklanan rapor Buca Kırıklar 1 ve 2 No'lu F Tipi Hapishaneleri, Şakran Kapalı 1-3 ve 4 No'lu Hapishaneleri, Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi, Menemen T ve R Tipi Hapishaneleri, Ödemiş M Tipi Kapalı Hapishanesi, Denizli T Tipi Hapishanesi'ndeki tutuklularla avukatların görüşmeleri ve derneğe gelen mektuplarda aktarılanlar üzerine hazırlandı.

Raporda, koğuşlarda keyfi aramalar yapıldığı, eşyaların dağıtılıp talan edildiği, defter, kitap ve gazetelere hapishane idaresi tarafından el konulduğu, üzeri baskılı tişörtlerin zorla toplandığı ve tişörtlerini vermek istemeyen mahpusların darp edildiği, birçok tutuklu ve hükümlünün tecrit altında, tek başına tutulduğu belirtilerek "Telefon görüş haklarının engellendiği, telefona başka birisi çıktığı takdirde görüşün engellendiği, telefon görüşlerinin 1 haftadan 2 haftaya çıkartıldığı, açık görüşlerin 2 ayda 1 kez yapıldığı, 3 kişilik görüş hakkının OHAL gerekçesiyle engellendiği, fotoğraf çekilmenin engellendiği, sürgün olarak veya yeni tutuklanarak gelen mahpusların FETÖ ve IŞİD tutuklu ve hükümlüleriyle yan yana hücrelere konulduğu" açıklandı.

Ayrıca 3 günlük açlık grevi gerekçe gösterilerek idarenin tutsaklara 3 aylık açık görüş yasağı, iletişim yasağı ve ortak alan kullanım yasağı getirdiği belirtildi.

İdarenin, hapishaneye ilk kez getirilenlere çıplak arama dayattığı ve bağımsız koğuşa geçmeleri konusunda baskı yaptığı belirtilerek, yeni gelen tutsaklara bağımsız koğuşun HDP koğuşu olarak gösterildiği söylendi.

Avukat görüşlerine, OHAL bahneleriyle gardiyanlar da katılırken, tutsakların çok sık disiplin cezalarıyla karşılaştığı, hücre cezalarının sıklaştığı ve hücrede kalma sürelerinin aylarca uzatıldığı ifade edildi. Hasta tutsakların hastaneye sevkleri engelleniyor.

Açıklama, hak ihlalleri sıralandıktan sonra bunların hem imzalanan uluslararası sözleşmelere, hem de sermaye devletinin kendi yasalarına bile aykırı olduğu belirtilerek bitirildi.

Şakran'da disiplin cezaları bitmiyor

Tutsaklara yönelik baskılar, hak gaspları ve disiplin cezaları devam ediyor. Her cezaevinde farklı uygulamalar yaşanırken; kimisinde gazete kiminde ise kitap yasağı. Şakran Cezaevi'nde uzun zamandır yayın ve kitaplar alınmazken tutsaklara ve ziyaretçilere ise disiplin cezaları devam ediyor. Tutuklu yakınlarına ziyaret sırasında başka bir tutukluya "merhaba" dediği için bir ay görüş cezası

verilirken bir yandan da içeride tutsakların hak gaspları karşısında verdikleri tepkiler bir kez daha disiplin cezaları ile bastırılmaya çalışılıyor.

TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan da sürekli olarak bu disiplin cezalarıyla karşılaşılıyor. Bir yıl önce gerçekleşen olaylarla ilgili yeni yeni cezalar alıyor.

Erdoğan'ın, DHKP/C dava tutsaklarıyla beraber kaldığı dönemde, tutsak-

ların sürgünlere karşı hücre yakma eylemleri nedeniyle daha önce aldığı hücre cezası ve iletişim cezasından sonra şimdi de bir aylık iletişim cezası verildi.

Cezaevlerindeki tutsakların hak gasplarına ve baskılara yönelik aldıkları tutumları engellemeye, devrimci tutsakların iradelerini teslim almaya yönelik saldırılar devam ediyor.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

TİS görüşmeleri yaklaşırken unutulmaması gerekenler

Yaklaşık 200 bin metal işçisini kapsayan TİS görüşmeleri 5 Ekim'de MESS ve Türk Metal arasında başlayacak. 6 Ekim'de ise MESS, Birleşik Metal-İş'le masaya oturacak. Yaklaşan görüşmelerden önce bilinmesi gereken bir dizi gerçek bulunmaktadır. TİS sürecine yönelik hazırlıklar bu gerçeklerin bilince çıkarılması ve ona göre davranılması ile olacaktır.

1- İşçi sınıfının kazanılmış bir hakkı olan, patronlarla ve onların örgütü MESS ile toplu bir şekilde masaya oturarak işçi sınıfının gücünü ortaya koyabileceği TİS görüşmeleri artık bir orta oyunundan ibarettir. Metal işçilerini MESS'in dayattıklarına razı etmenin bir aracına dönüşen sendikal düzen yıllardır bu uğursuz, ihanetçi rolünü oynamaktadır.

2- MESS ve Türk Metal işçi sınıfının emeği ve aidatları üzerinden kurdukları saltanatı korumanın derdindedir. Birleşik Metal-İş ise MESS'i karşısına alacak iradede ve bakıştan yoksundur. Bu aczi onu ihanete götürmektedir.

3- Metal Fırtına ile MESS-Türk Metal saltanatı çatırdamıştır. Metal işçisi talepleri karşılanmadığında neler yapabileceğini ortaya koymuştur. Sözleşmeler imzalandıktan sonra gerçekleşen eylemler, toplu istifalar, yasadışı grevler işçi sınıfının gücünü göstermiş, delinmez denilen sözleşme delinmiştir. 2015'ten bu yana metal işçisinin kazandığı bütün haklar, her kuruş zam Metal Fırtına sayesinde.

4- Bugün bizlere düşen görev Metal Fırtına'yı bilinç, örgütlülük ve eylem düzeyi açısından bir adım öne taşımaktır. Buna uygun bir hazırlığın içerisine girmek.

5- MESS ve Türk Metal, Metal Fırtına'yı unutamamaktadır. Metal işçisinin gücünden korkmaktadır. Bunu herkes böyle kavramalıdır. Korkuları icraatlarına yansımaktadır. Bütün hazırlıklarına bu korkuları yön vermektedir. MESS'i ve Türk Metal'i güçlü gösterme çabaları, yıkılmadık ayakta yaz söylemlerinin içi boştur. Metal işçisi üzerindeki hakimiyetlerini korumak için metal işçisinin kendisine ve sınıfına olan güvenini kırmaya çalışmaktadır.

6- Türk Metal hediye çekleri, tatil rüşvetleri ile yandaş takımını tutmaya ve genişletmeye, ayrıca işçi sınıfını bölmeye çalışmaktadır. Bir taraftan bunu yaparken hemen hemen bütün fabrikalarda yüzlerce işçiyi işten çıkartarak gözdağı vermeye çalışmaktadır. MİB'li, TOMİS'li, başı dik öncü işçileri hedefe alarak görüş-

meler öncesi kendisine uygun bir ortam yaratmanın derdindedir. İşten atmalarla görüşmelere hazırlık yapmaktadır.

7- Metal patronları yeni işçi alımları ile fabrikaların demografisini değiştirmektedirler. Ford, Renault, TOFAŞ gibi büyük metal fabrikaları başta olmak üzere hemen hemen tüm fabrikalarda işçilerin yarısından fazlası 2015 ve sonrası girişlidir. Bu demektir ki, MESS, Metal Fırtına'yı yaşamamış işçilerle görüşmeleri yapmak istemektedir. Metal Fırtına'yı hafızalardan ve etkilerini fabrikalardan silmeye çalışmaktadır. Yeni işe giren işçilerin birçoğunun sigortaları ve hatta bir kısmının maaşları devletçe – daha doğrusu işsizlik Fonu eliyle bizlerin cebinden- karşılanmaktadır.

8- Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş'in taslakları hemen hemen birbirinin benzeridir. Ve hiçbir metal işçisinin kayıplarını karşılayamamaktadır. Bugün bütün işçilerin ücretleri asgari ücret seviyesinde eşitlenmektedir. Ücret zamları ile talep edilen maaşlar yoksulluk sınırı olan 5 bin liraya yaklaşmamaktadır bile.

9- Üç yıllığa kadar olan ve fabrikaların yarısından fazlasını oluşturan işçi kitlesine %20-25 zam istemektedirler. Talep ettikleri %40-50'lik zamlar fabrikalarda ancak 100 kadar kalabilen 10 yıllık ve üstü işçilerdir. Türk Metal'in istediği %38 bu şekilde bile gerçeği yansıtmamaktadır.

10- Bütün rakamlar ve istenilen sadece talep edilenlerdir. Alınacak olanlar değil. Türk Metal'in talep ettiğinin yarısını bile aldığı görülmüş şey değildir. Türk Metal temsilcileri de bu gerçeği bilerek talep edilenin yarısını bile alsak öpüp başımıza koyalım minvalinde sözler sarf etmektedirler.

11- Türk Metal kurduğu 2017ye-dogru.com internet sitesi ile umut tacirliği yapmakta, taslakta "bana ne istendi linki" ile bireycilik pompalanmaktadır. Böylece toplu sözleşme mantığı bir kenara itilmektedir. Taslaklarda istenilen kıdem zamları da ücret makasını açmakta ve işçileri bölmeye hizmet etmektedir. Özellikle kıdemli ve öncü olabilecek işçilere sus payı verilmeye çalışılmaktadır.

12- Yapılan umut tacirliği ile görüşmeler öncesinde metal işçilerinin tepkisini çekmemeye çalışmakta ve olası tepkinin örgütlenmesine engel olmak istemekteler. Şimdiye kadar imzalanan %7-10 civarındaki ihanet sözleşmelerine kıyasla %38 söylemi büyük bir zam alınacağı yanılsaması yaratmaktadır. Bu yanılsama oyalama taktiğidir. Bu yanılsamaya inananların yaşayacağı hüsrana büyük olacaktır. Bu böyle bilinmelidir.

13- "Türk Metal ve MESS Metal Fırtına'dan gereken dersi almıştır. Artık kolayından ihanet sözleşmesine imza atamazlar" bakışı da fazlaca iyi niyetli bir bakıştır. Evet doğrudur. Derslerini almışlardır. Hatta derslerine iyi çalışmışlardır. Ve son iki yıldır dur durak bilmeden metal işçisine boyun eğdirmek için hazırlık yapmaktadırlar. Peki metal işçisi TİS sürecine ne kadar hazırdır. Olası bir satış sözleşmesine karşı nasıl bir hazırlık içerisindedir. Toplamında böylesi bir hazırlık olmadığı açıktır. Ancak öncüler şahsında hazırlığın eksiksiz yapılması önemlidir.

14- MESS ve Türk Metal OHAL'e ve hükümete güvenmektedir. Hükümetin ilk ağızdan söylenen "OHAL'den istifade grevleri yasaklıyoruz, patronların önünü açıyoruz" sözleri yalın bir gerçeği gözler önüne sermektedir. Metal işçisinin öfke-

sinin karşısında grev kararı alınana kadar metal işçisini oyalamaya çalışmaları, OHAL ve grev yasağı bahane edilerek işçileri boyun eğdirmeye çalışmaları da olasıdır. Bütün bu olasılıkların karşısında tek yapılması gereken örgütlü bir hazırlık içerisinde olmaktır.

15- Metal işçisi kendi gücüne güvenmelidir. Bugün fabrikalardaki umut tacirliğine, yandaşların güç gösterilerine ve ortalığa saçılan yalanlara aldanmayalım. Bütün bunlara metal işçisinin örgütlü öfkesinden korktukları için başvuruyorlar. Bizlere düşen görev korkularını başlarına getirmektir.

16- Fabrika fabrika, bölüm bölüm, vardiya vardiya komitelerimizi kurmaya başlayalım. 3 kişi olur, 5 kişi olur. Önemli değil! Yeter ki tek vücut hareket edecek, birbirine güvenen, sarsılmaz işçilerden oluşsun komitemiz. Bu kavgayı yönetecek karargahımızı kurmak önemlidir. Sonrası işçi sınıfını bölük bölük örgütlemektir. Herkesin söz sahibi olacağı, inisiyatif kullanacağı, taban iradesine yaslanan bir önderlikle ordumuzu kurmaktır. Unutma ki; "her ordu bir askerle başlar" diye bir söz vardır.

17- Son olarak şunu söylemek gerekir, 2017 TİS görüşmeleri sınıf mücadelesinde bir mevzidir. Bu mevziyi kazanmak önemlidir ama sınıf mücadelesinin başı sonu değildir. Nasıl ki, bu TİS görüşmelerinde yıllardır biriktirdiklerimizle mücadelenin içerisinde olacaksak, bu süreçte biriktirdiklerimiz de önümüzdeki sınıf mücadelelerine kalacaktır. Yeter ki; biriktirmesini, tarihimizden öğrenmesini ve umutsuzluğa kapılmamasını bilelim.

Memur Sen yandaşlıkta sınırları zorluyor

AKP'nin besleyip, büyüttüğü ve diğer sendikalara karşı üye sayısının iki katına çıkmasını sağladığı yandaş Memur Sen, her geçen gün yeni uygulamalarla yandaşlıkta kendisini aşıyor.

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) ve Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC), ILO'nun 2-5 Ekim tarihlerinde Türkiye'de gerçekleştireceği toplantıyı sendikal hak ve özgürlüklere yönelik saldırılar nedeniyle boykot etme kararı aldı.

Bu durumun sınıfa yönelik saldırıları sermaye adına pervasızca hayata geçiren, OHAL'i grevleri yasaklamak için ilan ettiğini açıkça ortaya koyan, binlerce emekçiye işten atan AKP iktidarının uluslararası arenada karizmasının çizilmesi-

ne yol açacağı aşikar.

AKP'yi içine düşeceği bu durumdan kurtarmak için devreye giren yandaş Memur Sen, boykot kararı alan sendikalar da dahil 51 ülkedeki sendikalara ILO toplantısına katılmaları için çağrı gönderdi. Memur Sen'in ağaları, toplantıya katılacak sendikaların "masraflarını karşılayacaklarını" belirterek rüşvetle katılımı arttırmaya çalıştı. Üstelik toplantıya katılan işçi delegelerin masraflarının toplantıya ev sahipliği yapan ülke tarafından karşılanmasının rahatsızlığa yol açtığını bilerek bunu yaptılar!

Üzerine vazife olmayan bir şekilde Memur Sen'in davetiye göndermesi şaşkınlıkla karşılanırken ITUC/ETUC ise üyelerine bu daveti dikkate almamaları

gerektiğini duyurdu.

KESK'in de boykot edeceği toplantıya Alman hükümetinin sadece Ankara Büyükelçiliği'nde görevli bir uzman yardımcısını göndereceği belirtildi.

MEMUR SEN HER DAİM İKTİDARIN HİZMETİNDE

Memur Sen'in bu tutumu aslında her daim AKP'ye hizmet eden bir sendika için şaşılabilecek bir durum değil.

Zira Memur Sen, diğer sendikalar karşısında AKP'nin palazlandığı ve son dönemde üye sayısını iki katına çıkaran bir sendika. AKP bu sayede sınıf içerisine kendi denetiminde, "Truva Atı" denebilecek bir sendika sokmuş oldu.

Memur Sen'in AKP açısından işlevi

ise sınıfa yönelik saldırı yasalarını işçi ve emekçilere kazanım olarak lanse etmek oldu.

Şöyle dönüp Memur Sen'in yakın dönem içerisindeki icraatlarına baktığımızda dahi, durum tüm açıklığı ile görülecektir;

*2018-2019 kamu TİS'lerinde AKP'nin dayattığı yüzde 3,5+4 oranındaki zammı "kazanım" olarak sundu.

*Çoğunluğu kendi üyesi olmakla birlikte KHK'larla kamu emekçilerinin ihraç edilmesini meşru göstermeye çalışarak, ihraç edilen üyeleri sendika binasına girmesin diye kapıya özel güvenlik koydurdu.

*Kıralık işçilik yasasını işçiler için olumlu bir durum olarak lanse etti.

*Zorunlu BES saldırısında yine AKP'nin yanında yer aldı.

*Başkanlık sistemini öngören Anayasa referandumunda AKP'nin "emek komisyonu" gibi 'Evet' propagandası yaptı.

*Kırlı savaş ve saldırganlık politikalarına destek olarak işçi ve emekçileri şovenizmle zehirlemek için elinden geleni yaptı.

*Kıdem tazminatının gaspı planını işçi ve emekçiler için kazanım olarak sunmaya devam ediyor.

Avrupa'daki sendikaların boykot edeceği ILO toplantısına katılımı arttırmak için çaba harcayan Memur Sen; yandaşlıkta sınırları zorlarken AKP'nin Truva Atı olarak işçi ve emekçilere karşı rolünü oynamaya devam ediyor.

"Kamu emekçilerini KHK'larla teslim alamazsınız!"

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyelerinin İstanbul'daki direnişi 8 aydır devam ediyor. Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri Kadıköy Altıyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemleri yapan direnişçiler çevredekilere sesleniyor. Torpille değil, hak ederek kazandıkları işlerinden, muhalif kimliklerinden dolayı, bir gece yarısı çıkarılan KHK'larla ihraç edilmelerini teşhir eden emekçiler, direnişlerini sür-

düreceklerini vurguluyor. İşlerini geri alma talebiyle 9 Mart'tan beri açlık grevinde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya da dikkat çeken direnişçiler, sendikal faaliyetleri nedeniyle tutuklu olan KESK'lilerin de serbest bırakılmasını talep ediyorlar. Eylemleri boyunca imza kampanyalarını da sürdüren direnişçilere çevredekiler de destek veriyor. İktidarın baskılarını ve saldırılarını da teşhir konusu yapan direnişçiler "AKP'nin memuru olmayacağız!" diyor.

KHK ile ihraç edilmesine karşı başladığı açlık grevinde 200'lü günlere giren tutuklu kamu emekçisi Nuriye Gülmen, 25 Eylül gecesi zorla Numune Hastanesi'nde yoğun bakıma kaldırıldı.

"Güvenlik yetersizliği" gerekçesiyle ilk duruşmasına çıkarılmayan Gülmen jandarma yığınağı altında hastaneye kapatıldı. 28 Eylül'deki davası öncesinde Gülmen'i baskı altına almaya çalışan sermaye devleti, Gülmen'i kapattığı odada da insanlık dışı koşullara mahkum etti. Yoğun bakım odasına refakatçi dahi kabul edilmezken ayağa kalkmasına da "kalkarsan yatağa kelepçeleriz" dayatmasıyla izin verilmiyor.

Avukatlarıyla da ancak 5 dakika görüşmesine izin verilen Gülmen, "Kan verip tahlil yaptırırsan duruşmaya gidebilirsin" dayatmasıyla karşılaştı. Gülmen'in bilincinin açık olduğunu belirten doktorlar, zorla müdahaleyi de reddettiğinin altını çizdi.

Nuriye Gülmen zorla müdahale için hastaneye kaçırıldı

Gülmen için eylemler: "Zorla müdahale cinayettir!"

Açlık grevinin 202. gününde zorla müdahale çabasıyla Numune Hastanesi'ne kaçırılan Nuriye Gülmen için Ankara ve İstanbul'da eylemler yapılarak açlık grevi direnişçilerinin talepleri haykırıldı.

Gülmen'in kaldırıldığı hastanede iki gün boyunca bekleyiş devam ederken, Ankara'da da eylemler sürdü. Yüksel direnişçileri 26 Eylül günü, Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu önünde yaptıkları eylemle, direnen emekçilerin işe geri iade taleplerine OHAL komisyonunun yanıt vermesi çağrısı yaptı. "Komisyonda önce Nuriye, Semih!" sloganını atan ihraç edilen emekçiler sermaye devletinin iki açlık grevi direnişçisini katletmeye çalıştığına dikkat çekti.

Öğlen ve akşam açıklamalarıyla Yüksel Direnişi de diğer yandan her gün

devam ederken, eylemlerde emekçiler, polisin hakaretler eşliğinde darp ve işkencesine maruz kaldı.

27 Eylül günü Nuriye Gülmen için hastanede bekleyen kitle de polisin saldırısına maruz kaldı. Gülmen'in durumuna ilişkin basın açıklaması yapıldığı sırada, çevik kuvvet, acil kantinine apar topar girerek kantindeki herkesi önce kantinden ve hastane kampüsünden çıkarttı sonra da kitleyi opera binasına kadar sürdü.

İstanbul'da ise 26 Eylül'de, Nuriye ve Semih için Dayanışma'nın çağrısıyla Kadıköy'de toplanıldı. "Zorla müdahale cinayettir!" vurgusuyla sermaye devletinin saldırganlığının teşhir edildiği eylemde, Gülmen ve Özakça'nın serbest bırakılması ve taleplerinin kabul edilmesi çağrısı yapıldı.

“Başka bir sendikal hareket mümkün!”

Ege İşçi Birliği'nin, 'Başka bir sendikal hareket mümkün' şiarıyla düzenlediği sempozyum 24 Eylül'de gerçekleştirildi.

Aliğa Kültür Merkezi'ndeki sempozyum işçi sınıfı mücadelesinde yaşamını yitirenler adına saygı duruşuyla başladı. Açlık grevinde 200. gününü geride bırakan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça şahsında direnen tüm işçi ve emekçiler selamlandı.

Sempozyumun ilk sunumu Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) tarafından yapıldı. Sunumda **Greif İşgali, DEV TEKSTİL'in kuruluşu** ve tüzüğüne, sendikal mücadeleye bakışı aktarıldı. Greif'teki örgütlenme süreci, işçilere öncülük eden devrimci işçilerin oynadığı role dikkat çekildi. Greif'te düzenin yasalarının yerine işçilerin haklı ve meşru fiili mücadelesinin baz alındığı vurgulandı.

DEV TEKSTİL'in amacının devrimci sınıf sendikacılığı mücadelesi yaratmak olduğu vurgulanarak sunum sonlandırıldı.

Metal İşçileri Birliği (MİB) ise **Metal Fırtına ve MİB'in misyonu** gündemiyle sunum gerçekleştirdi. Sendikal hareketin sınırlarına ve gücüne değinilerek başlayan sunumda, Bursa'daki Metal Fırtına anlatılarak MİB'in metal işçileri mücadelesindeki misyonu üzerinde duruldu.

Konuşmada, işçi sınıfının kendiliğinden bilinci ve buna doğru müdahalelerle sınıf bilinci kazandırmak gerektiği üzerinde duruldu. Fiili meşru mücadelenin önemine değinilen konuşmada, grevlerin yasaklanmasına rağmen işçilerin fiili meşru mücadeleyle haklarının arkasında olduğu vurgulandı.

Petrol-İş Aliğa Şubesi'nin ilk başkanı Mansur Burgucu ise sendikasının **Gemlik Gübre ve Petkim'deki örgütlenme** süreçlerini aktardı. '90'lardaki işçilerin '68 ve '78 kuşağından geldiklerini ve dev-

rimci işçilerin çoğunlukta olduğunu söyleyen Burgucu, bu açıdan sınıf bilincinin daha gelişkin olduğunu, mücadelede bedel ödemeyi göze aldıklarını belirtti. Burgucu, işçilerin birliğinin önemine vurgu yaparken, din, dil, ırkı gibi ayrımları bir kenara bırakarak işçileri emek ekseninde yan yana getirmenin önemi üzerinde durdu. “Sendikalar emeğin korunması mücadelesinde sömürüyü sınırlandırır, ancak gerçek çözüm sistemin değişmesiyle mümkündür” diyerek konuşmasını bitirdi.

“Sendikaları kim öldürdü?” başlığıyla Ege İşçi Birliği adına yapılan sunumda sendikaların kuruluşundan günümüze evrimi ve sınıf içindeki rolü ele alındı.

Burjuvazinin, işçi sınıfının en büyük silahlarından biri olan sendikaları kendi himayesine geçirme çabaları anlatıldı. Türkiye'de “çağdaş” ve “uzlaşmacı” anlayışın sendikalara tamamen egemen olduğu ifade edildi. Ancak buna rağmen

“Sendikalar işçilerindir ve sendikalar işçilerin öz örgütleridir” ifadeleriyle işçilerin sendikalara sahip çıkması gerektiği vurgusuyla konuşma noktalandı.

Sempozyumun soru cevap bölümünde, demir çelik, inşaat, tekstil ve petrokimya iş kollarından işçiler soruları ve eklemeleriyle tartışmalara katıldı. Kocaer, CMS, Senkromet, Petkim, Tüpraş, Habaş, Star Rafineri ve belediyeler üzerinden deneyimlerin aktarılmasının ardından sempozyum sonlandırıldı.

MİB'den Bursa'da piknik

Bursa'da işçiler Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) çağrısıyla 24 Eylül'de birlik ve dayanışma pikniğinde buluşarak siyasal gelişmeleri, MESS kapsamındaki fabrikalardaki TİS sürecini ve Ekim Devrimi'nin 100. yılını konuştu.

Piknik alanına gelen işçiler iş bölümüyle hazırlıklara başladılar. Mangalın hazırlanmasının ardından ortak sofralar kuruldu ve hep beraber yemekler yenildi. Ardından toplu oyunlarla devam eden piknikte, sonrasında sohbet bölümüne geçildi.

Yapılan konuşmada işçi sınıfına yönelik saldırılar anlatıldı ve bunların 15 Temmuz darbesinin ardından çok daha hoyratça hayata geçirildiği dile getirildi. KHK'lar ve grev yasakları ile patronların ihya edildiği belirtildi.

TİS sürecinin de ele alındığı konuşmada yetkili sendikaların, işçilerin taleplerinin kabul edilmesini sağlayacak bir mücadeleden uzak oldukları belirtilerek ne yapılması, nasıl hareket edilmesi gerektiği üzerinde duruldu. Bu açıdan, MİB'in duruşu açıklanırken, kazanmak için neden MİB'le hareket edilmesi gerektiği ele alındı.

Sohbet, işçilerin katılımıyla zenginleşti. İşçi sınıfının kurtuluşunun nasıl olacağı tartışılırken, Ekim Devrimi'nin 100. yılında olduğu, işçilerin iktidarı nasıl alabileceği, işçilerin yaptığı devrim ile neler kazandığı başlıkları üzerinde duruldu.

Tekno Maccaferri grevinde anlaşma

Düzce'de bulunan Tekno Maccaferri fabrikasında patronun TİS sürecindeki dayatmaları nedeniyle başlayan grev, anlaşmayla sona erdi.

Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından 25 Eylül'de yapılan açıklamada, görüşmeler sonucu ücretlere

yüzde 21, sosyal haklara yüzde 25 artış ve 60 günlük ikramiye elde edildiği belirtildi.

Tekno Maccaferri'de 31 Temmuz'da başlayan grev karşısında patron grev kırıcılığı yapmış, jandarma ise işçilere saldırarak gözaltına almıştı.

Real Market işçilerinden hileli iflasa suç duyurusu

Hileli iflas ile hakları gasp edilen Real Market işçileri haklarını aramaya devam ediyor.

Kıdem tazminatı ve maaşları gasp edilerek işsiz bırakılan işçiler aynı patrona ait Metro Market ve Beğendik önündeki eylemlerinin ardından mücadelelerini 27 Eylül'de de Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'ne taşıdılar.

Sloganlarla eyleme başlayan işçiler yaptıkları basın açıklamasında Real Market'in Beğendik grubuna devri, şirketin kâr etmesine rağmen ikinci senesinde

hileli bir şekilde iflas gösterilerek kapatılması sürecini anlattı. Metro Market'in de aynı patronlara ait olduğu belirtilerek Beğendik ve Metro'nun gasp edilen alacaklarından sorumlu olduğu ve haklarını alana kadar mücadeleyi sürdürecekleri belirtildi.

Basın açıklamasının ardından söz alan 15-16 yıllık kadın işçiler, çocuklarını evde bırakarak fazla mesailere gittiklerini, ancak bugün döktükleri alınterinin yok sayılarak haklarının gasp edildiğini anlattılar.

Eyleme destek veren CHP İstanbul Milletvekili Barış Yarkadaş ise Çalışma Bakanı'na seslenerek işçilerin hileli iflas iddiası karşısında sessiz kalanların da bu suça ortak olduğunu ifade etti.

Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu da hileli iflası ve hak gaspının yanı sıra Tez-Koop-İş Sendikası'nın işçileri ortada bırakan tutumunu teşhir etti. Konuşmalarının ardından işçiler, hileli iflas hakkında suç duyurusu içeren dilekçeleri savcılığa verdiler.

Fabrika çalışmalarımızın önemine ve rolüne dair...

Onur Kara*

Uzun yıllardan bu yana sistemin yaşadığı krizin faturası burjuvazi tarafından döne döne sınıf ve emekçi kitlelere kesiliyor. Bu ise dünya genelinde sosyal hoşnutsuzluğun büyümesine ve buna bağlı olarak da proleter kitle hareketlerinin ivmelenmesine yol açan koşulları yaratıyor. Tablo önümüze koyduğumuz politik hedefler ve görevler çerçevesinde daha fazla yüklenilmesi/yoğunlaşılması gereken bir pratiğin sorumluluğunu omuzlarımıza yüklüyor. Nitekim içinde bulunduğumuz tarihsel dönemde “devrimci bir sınıf hareketi”nin örgütlenmesi zorunluluğuna ve görevine komünistler olarak sıklıkla vurgu yapıyor, atıfta bulunuyoruz. Tam da bundan kaynaklı olarak siyasal sınıf çalışmamızın gidişatını, ihtiyaçlarını, başarılarını ve zorlanma alanlarını irdeleyip, sonuçlar çıkarmak, kolektif bir tartışmaya konu etmek, hedeflerimiz doğrultusunda sürdürdüğümüz faaliyetin ayrılmaz ve önemli bir parçasıdır. Ki, bu yapılabildiği oranda sınıflar mücadelesinin kendi nesnel zemini ve mantığı üzerinden işleyen gidişatına öznel planda başarılı bir müdahalede bulunabilir, iddiamızın ve misyonumuzun hakkını la-yıkıyla yerine getirebilmiş oluruz.

Sınıf kitlelerini üretim alanları üzerinden harekete geçirebilmek, kendi öz deneyimleri üzerinden eğitebilmek, çok yönlü siyasal bir faaliyet sonucunda onların, bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda hareket edebilmelerini, toplumsal mücadelenin odağına yerleşebilmelerini sağlayabilmek hiç şüphesiz ki başlıca hedeflerimizdir. Ve bu çerçevede bugün bu hedeflerimizin somutluk kazanacağı, hayat bulacağı başlıca temel alanlar, üretim havzaları ve fabrika çalışmaları olacaktır. Greif Direnişi ve Metal Fırtına gibi örnekler, komünistlerin bu alandaki deneyimlerini arttırdıklarının, pratik-politik hattın düzeyini giderek yükselttiklerinin somut göstergeleri olmuşlardır. Peki ama mevcut düzey bugünün ihtiyaçlarını karşılamaya ve önümüze koyduğumuz hedeflerle aradaki açının kapanmasına yeterli midir? Ya da bu konuda ne yapılmalıdır?

BURJUVA GERİCİ İDEOLOJİLERİN HAKİMİYETİ

Şüphesiz bunun hem bizden kaynaklanan hem de bizi aşan yanları vardır. Bunu bilince çıkarmak müdahalelerimizin kapsamını belirlemeye de yardımcı olacaktır. Öncelikle bugün sınıf hareketi-

nin siyasallaşmasının önündeki engeller bahsinde belli başlı noktalara dikkat çekmek gerekiyor. Bu çerçevede ilkin sınıf kitlelerinin burjuva gerici ideolojilerinin çok yönlü kuşatması ve derin tesiri altında bulunuyor olmalarına vurgu yaparak başlayabiliriz. Sınıf kitlelerinin gerek iktisadi-maddi menfaatlerine gerekse de toplumsal-siyasal sorunlara kendi çıkarları ve bağımsız devrimci sınıf perspektifi üzerinden bakabilmelerinin önüne geçen, bu yanı sıra da mücadelelerine ket vuran ya da hedeflerinden sapmasına yol açan gerici burjuva ideolojiler çok çeşitli biçimler altında işçi ve emekçileri sarmaktadır.

Bugün bunlardan en fazla öne çıkan, işçi ve emekçilerin sosyal mücadeleden geri durmalarına vesile olan dinsel gericiliktir. Özellikle işçi ve emekçiler, AKP iktidarının toplumu dini referanslara dayalı bir yönetim anlayışı içerisinde yeniden şekillendirme çabalarının doğrudan hedefi olmaktadır. Zira toplumun ezilen ve sömürülen kesimi olarak işçi ve emekçiler, AKP'nin 15 yıldır demagojik bir tarzda kullandığı “mağduriyet” söylemine -emekçilerin dini duygularının da istismar edilerek- kazanılabilecek, kitle tabanı oluşturabilecek kesimlerin başında görülmektedir. Dahası yaşadıkları sömürü ve sefalet koşullarına dini inançları ve yargıları üzerinden tevekkül eder, rıza gösterir hale getirilmeleri, AKP iktidarına, bir bütün olarak sermaye sınıfının en fazla kâra ve servet artışına tam da kendi dönemlerinde, kendi yönetim anlayışları altında kavuşabildiğinin propagandasını yapma fırsatı sunuyor. AKP bu yolla da

sermaye sınıfının kolektif çıkarları adına kendi iktidarına tam destek sunmalarını istiyor, bu beklentisine meşruiyet kazanıyor.

Bunun güncel planda yansımalarına ilişkin somut ve çarpıcı birkaç örneğine değinmekte fayda var. Örneğin kıdem tazminatı gibi işçi ve emekçilerin sermaye sınıfı karşısında “son kalesi” olarak da tabir edilen hakkının fona devredilmek yoluyla ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir sırada bir din istismarcısı çıkıp “kıdem tazminatı almak caiz değildir” yönlü açıklamalar yapıyor. Bu açıklamanın kamuoyuna yaygın olarak servis edilmesi ve bunun dini inancı gelişkin sınıf kitleleri arasında tartışılıyor olması, kabul ediliyor bulunması, sermaye sınıfının en kritik saldırılarında dini ideolojiyi nasıl kullandığını ve bu yolla emekçileri nasıl edingenleştirdiğini gösteriyor. Ya da birçok fabrikada sendikal örgütlenme faaliyeti sırasında yaşayabildiğimiz gibi, sendikaya üye olmanın dinen caiz olup olmadığını mensubu olduğu tarikat şeyhine/liderine soran, ondan onay bekleyen işçiler gerçeğiyle karşılaşabiliyoruz. En basitinden, Soma'da 301 maden işçisinin katledilmesi olayı karşısında milyonların önünde pervasızca “Bu işin fitnatında var” diyen Erdoğan, son referandum sürecinde de görüldüğü üzere hâlâ hatırı sayılabilir bir oranda oy toplayabilmektedir. Üstelik, “ayaklar baş olsa kıyamet kopar” vb. sözleri ile her fırsatta işçi ve emekçileri aleni aşağılaması ya da “yok öyle ikide bir grev mrev, ben anlamam”, “OHAL ile birlikte grevlere anında müdahale ediyoruz” diyerek safını ve hiz-

met ettiği sınıfı açıkça ortaya koymasına rağmen yaşanıyor bu. Tüm bunlar sosyal mücadeleyi dizginlemek için burjuvazi tarafından kullanılan dinsel gericiliğin, özellikle de AKP iktidarı dönemi ile birlikte kitleleri etkileme noktasında nasıl başarı ile kullanıldığının somut bir verisi olmaktadır.

Dinsel gericiliği tamamlayan bir diğer burjuva ideolojisi ise ırkçı-milliyetçi anlayıştır. Özellikle “Kürt sorunu” bahsinde Kürt halkının meşru demokratik ulusal talepleri ve bu yöndeki mücadeleleri sermaye iktidarı tarafından işçilerin bilincinin kötürümleştirilmesi doğrultusunda kullanılıyor. Emekçilerin sefalet ve sömürü koşullarından kaynaklı, düzene karşı oluşan/oluşabilecek tepki ve öfkeleri, temelini tam da yine ekonomik sömürgecilikten alan ulusal eşitsizliğe ve politik baskılara karşı sürdürülen haklı bir mücadeleye karşı yöneltilmektedir. İşçi ve emekçileri hakim ulus şovenizmi ile zehirlenmek burjuvazi için aynı zamanda onların kölelik prangalarını daha da ağırlaştırmak anlamına geliyor. Zira bu yolla kendileri de koyu bir sömürüye maruz kalan ve buna mahkum olan sınıf kitleleri doğrudan sorumlu olmadıkları bir sömürgecilik politik planda eklenmiş, kendi bağımsız sınıf konumunu elde edecek politik bilinç ve mücadele zemininden yoksun kalmış oluyorlar.

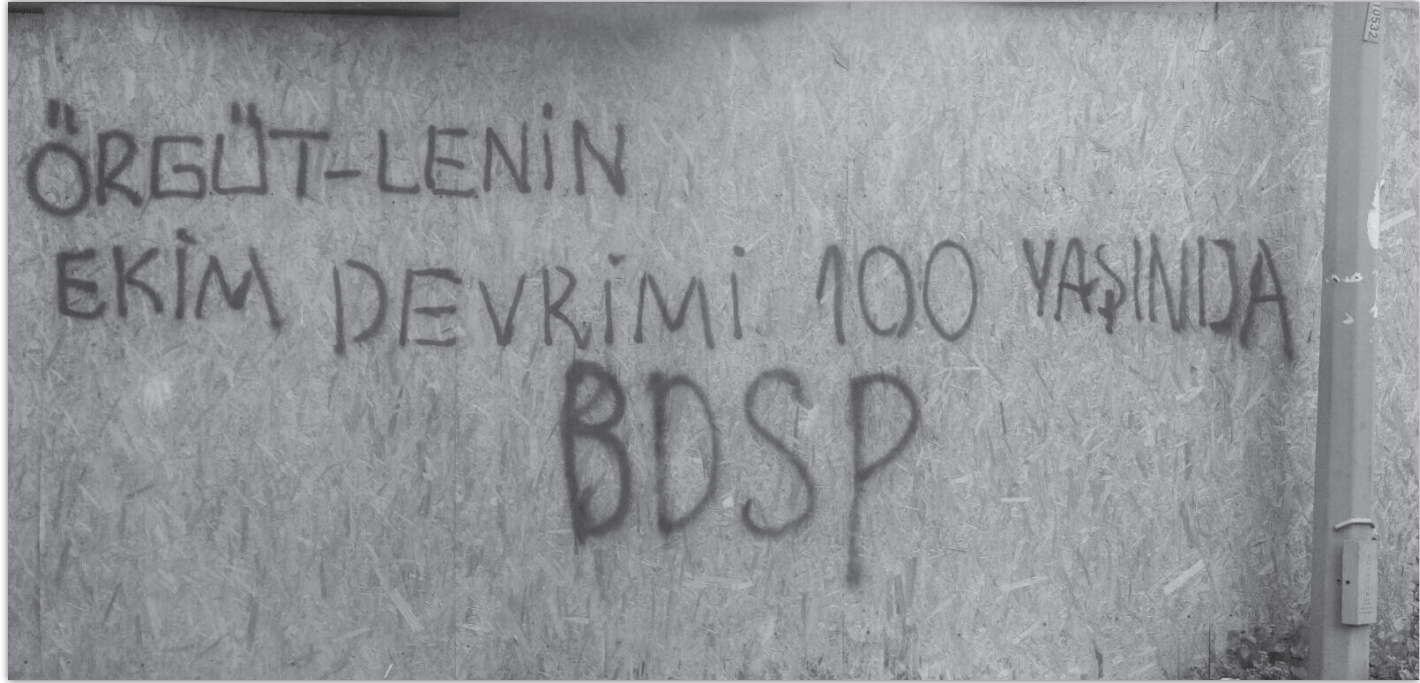
Yıllar önce Marx'ın, İngiltere işçi sınıfının “İngiliz proleterler” ve “İrlandalı proleterler” olarak bölünmesinin İngiliz işçi sınıfının “güçsüzlüğünün” gerçek temelini dair söylemiş olduğu sözler bugünkü duruma da ışık tutmaktadır esa-

sında: “Örgütlülüğüne rağmen, İngiliz işçi sınıfının güçsüzlüğünün sırrı bu düşmanlıkta yatmaktadır. Kapitalistleri iktidarda tutan sihir de budur.”

Nitekim Türk burjuvazisi ve onun adını sermaye iktidarı da Türkiye işçi sınıfını güçten düşürmek, onu kontrol altında tutmak için sınıf kitleleri arasında yapay bölünmeler yaratan şoven, ırkçı, milliyetçi politikaları sistematik bir tarzda kullanmıştır. Üstelik sadece “Kürt sorunu” üzerinden de yapılmamıştır bu. Burjuvazi bugün, bir yandan Suriyeli mültecileri ucuz işgücü olarak değerlendirirken, öte yandan işçi ve emekçilerin yaşadıkları sefalet koşullarının kaynağı olarak kapitalist sömürden ziyade rekabete zorlandıkları “Suriyeli işçileri” görmelelerini sağlamakta ve bu sayede ortak sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele etmelerinin önüne geçmeyi hedeflemektedir. Dün ise aynı şeyi önce “muhacir” denen Bulgaristan göçmeni işçiler üzerinden, sonrasında ise sırasıyla Romanlar, Azeriler, Türkmenler vb. üzerinden hayata geçirmiştir. Fakat Kürt halkının bir türlü bastırılmayan ulusal özlem ve hakları temelinde sürdürdüğü mücadeleleri ve bunun gelinen yerde Türkiye coğrafyasını da aşan bir muhtevaya bürünmesi, sermaye iktidarında derin kaygılar yaratmakta, onu Kürt düşmanlığı üzerinden yürüyen şoven ve ırkçı politikalarla zehirlemeye daha sistematik bir şekilde başvurmaya itmektedir. Tersinden bu da “Kürt sorununun” gerçek çözüm zeminini sunacak olan “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” temelli bir mücadele etrafında tüm toplumsal kesimleri sürüklemeye yetenekli yegane sınıf olarak Türkiye işçi sınıfının siyaset sahnesine çıkabilme koşullarını darbelemektedir.

Elbette sermaye iktidarının, sınıf kitlelerinin bilincini dumura uğratmak ve onları mücadelelerinden alıkoymak adına devreye soktuğu daha bir dizi gerici ideolojik-politik araç var. Bununla birlikte bugün esas olarak ve kapsamlı bir şekilde başvurulmuş yöntem daha çok dinsel gerici ve şoven milliyetçilik olmaktadır. Sermaye devleti bu amaçları doğrultusunda, tüm propaganda aygıtlarıyla işçi ve emekçileri adeta bir bombardmana tutmakta, yasal ve yasadışı tüm kurumlarıyla onları denetim altına almakta, yeri geldiğinde de kendi hesapları ve çıkarları doğrultusunda harekete geçirebilmek için seferber olmakta, tüm bunlar için merkezi planlar yapmakta, devasa bütçeler ayırmaktadır.

Böylelikle devrimci bir sınıf hareketi hedefimiz doğrultusunda, sınıf kitlelerini kuşatan bu burjuva gerici ideolojilere ve politikalarla karşı siyasal sınıf çalışmamızda sistematik bir mücadele yürütemememizin zorunluluğu ve önemi kendiliğinden açığa çıkmaktadır. Sermaye düzeninin elindeki tüm araç ve imkanlara rağmen, sınıf devrimcileri ajitasyon-propaganda araçlarını en etkin şekilde kullanabilmeyi başarabilmeli, anlık

siyasal teşhirlerle sınıf kitlelerini burjuva ideolojisinden kurtarabilme yönünde bir yetkinleşmeye gidebilmelidirler. Elbette bu da bu alandaki ihtiyacın önemine ve zorunluluğuna dair bir bilinç açıklığı ve bunun sonucunda gerçekleşecek sistematik bir müdahaleyle gerçekleşebilir ancak.

Gerek fabrika çalışmalarında sınıf kitleleri ile bire bir temaslarımızda gerekse de sanayi havzalarına yönelik süren genel siyasal faaliyetimizde ajitasyon, propaganda ve teşhir faaliyetimizin hangi özgünlük içerisinde hayat bulacağı, şüphesiz ki alanın somut durumu, buradaki sınıf kitlelerinin bilinci, duyarlılıkları vb. özelliklerini gözetecek bir tarzda ele alınmasına bağlı son derece önemli bir husus olacaktır. Bununla birlikte sınıf kitlelerini gerek dinsel gerekse de şoven, ırkçı, gerici burjuva ideolojilerin etkisinden kurtarabilmenin ve onlarda bir bilinç dönüşümü yaratabilmenin esas ve temel koşulunun onları kendi çıkarları üzerinden eylemsel bir hatta çekebilmekten ve bu eylemsel pratik üzerinden öz deneyimleri yoluyla öğrenebilmelerini sağlamaktan geçtiğini bir an için unutmamak gerekir. En muhafazakar-milliyetçi gözükten işçilerin, Tekel direnişi sırasında “Kürt sorununa” dair, “gerçek açılımı biz yaptık” diyebilmeleri ve toplumsal hafızalarda yer edinen deneyimleri, söylemek istediklerimizi tüm açıklığıyla özetlemiş oluyor. Hareket-bilinç ilişkisi arasındaki bu diyalektik bağ bir an için gözden kaçırılmadan ama bu ilişkide temel olanı da unutmadan sınıf çalışmamızı bu esaslar üzerinden döne döne sorgulayıp, ona göre yönlendirebilmeliyiz.

SERMAYENİN “KUTSAL İTTİFAKI”

Sınıfı siyasallaştırma çabalarımızın önünde dikilen bir diğer gerici odayı da sermaye, devlet ve sendikal bürokrasiye dayalı “kutsal ittifak”tır. Aslında her birini kendi içinde ayrı bir başlık olarak irdelleyip derinleştirebileceğimiz bu şer ekseninin, harekete geçen sınıf kitleleri-

ni, kendilerine düşen görev ve rol dağılımına bağlı olarak nasıl bastırdıklarına, pasifize ettiklerine ve gerisin geriye onları sömürü ve sefalet koşullarına ikna ettiklerine dair uzun uzadıya çıkarsamalarda bulunmayı gerekli görmüyoruz. Sadece çarpıcı olması bakımından; Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay’ın, Şişecam grevinin hükümet tarafından OHAL kapsamında yasaklanmasına ilişkin vermiş olduğu demeci örnek olarak göstermeyi yeterli buluyoruz. Atalay, hükümetin “grev erteleme” kararı almasına gerek olmadığından, zira “bu tür sözleşmelerin zaten son gecede bağtlandığından” dem vurup böylesi erken alınmış bir erteleme kararının işin yokuşa sürülmesine ve sendikanın da grev kararında ısrarcı olmak durumunda kalmasına yol açtığı anlamına gelen sözleri sarf etmekte hiçbir beis görmüyor. Kendilerinin durumuna ve misyonuna herhangi bir ek söz gerektirmeyecek denli ışık tutan bu açıklamaların sadece “sarı sendika” olarak tabir edilen kesimler için değil, çeşitli ton ve “sol” söylem farkıyla artık en keskin gözüken sendikal anlayışlar için de geçerliliğe sahip olduğu, her günkü deneyimlerle sabittir.

O halde geriye, bugün bu ilişkinin hangi boyutlar ve düzlem içerisinde sürdüğünün somut, canlı ve çarpıcı teşhiri üzerinden sınıf kitlelerinin sistematik bir tarzda aydınlatılması ve eğitime tabi tutulması görevinin yakıcılığına işaret etmek kalır. Bu eğitim ve bilinçlendirme faaliyeti de ancak hem teorik ve politik hem de sınıfın pratik öz deneyimleri üzerinden gerçekleşecek bütünlüklü bir faaliyetle istenen sonucu verecektir. Sınıf kitle çalışmamızın popüler araçları olan fabrika/bölge/sektör bültenlerinin, sınıfların ve devletin oluşumu, sendikaların tarihi, bürokrasinin temeli vb. ne dair konulara aracın işlevine uygun bir şekilde değinmesi, bunları sistematik bir şekilde işlemesi yakıcı bir ihtiyaç olacaktır. Ayrıca bu konularda yine hazırlanacak olan broşür ve materyallerin yanı sıra her türlü görsel-işitsel propaganda araçlarının

kullanılması suretiyle yol ve yöntemleri çeşitlendirip zenginleştirebiliriz. Yine her fabrika çalışmasında bu yönde elde edilecek deneyimlerden çıkarılacak dersleri ve sonuçları derleyip kolektife mal eden bir bakış ve sorumlulukla hareket edebilmeliyiz ki sınıf çalışmamız yeni bir başlangıçtan ziyade mevcut olanı pekiştiren ve onu daha ileriye taşıyabilen bir hatta ilerleyebilsin.

Fakat işçi sınıfını adeta cendereye alan söz konusu şer ekseninin etkilerinin bertaraf edilmesi sadece kitleleri bilinçlendirme ve eylemselliğe çekebilme faaliyeti üzerinden başarılamayacağı içindir ki yine kitle hareketinin durumuna bağlı olarak, işçilerin kendilerine karşı gerçekleşen saldırıları savuşturabilmeleri bakımından çeşitli savunma mekanizmalarının örgütlenmesi ve açığa çıkartılabilmesi gerekir. İşçi savunma birliklerini, bu kapsamda üzerine daha fazla düşünülmesi gereken bir husus olarak önümüze almamız gerekiyor. Sınıf kitleleri içerisinde fiili, meşru ve militan bir mücadele hattını propaganda ederken veya örgütlemeye çalışırken bunların çeşitli araçlarını devreye sokabilmek için daha fazla bir çaba içerisinde olabilmeliyiz.

ESNEK ÇALIŞMA SALDIRILARININ SINFIA ETKİLERİ

Sermaye iktidarının “ulusal istihdam stratejisi” başlığı altında var olan kazanımları da ortadan kaldırmaya yönelik stratejik saldırısının en önemli etkilerinden biri de “iş gücü piyasasının esnekleştirilmesi” başlığı altında sınıf kitlelerini adeta atomlarına kadar ayırarak onların örgütlenmesinin önüne geçen, sınıf bilincini kazanmalarını engelleyen esnek üretim modellerinin temel çalışma biçimi haline getirilip yaygınlaşması olmaktadır. Halihazırda çeşitli uygulamalar ile sürmekte olan, en son “Pazar günü hafta sonu tatili olması” zorunluluğunun ortadan kaldırılmasıyla yeni bir uygulaması daha hayata geçirilen bu modelle AKP iktidarı, sermaye sınıfının kâr marjını

maksimize etmeye çalışmaktadır.

Ama bununla birlikte sömürünün had safhada olduğu çalışma koşullarında hiçbir kural ve kaidenin geçerli olmadığı bir “düzen” içerisinde işçilerin ne çalışma şartlarında ne de çalışma dışında kalan zaman diliminde ortak paylaşım, faaliyet vb. üzerinden yan yana gelme koşulları kalmaktadır. Düzenleme işçilerin ortak bir sınıfın bireyi olma duygusunu ve aidiyetini yakalayabilme imkanlarını ve zeminlerini ortadan kaldırmaktadır. Sınıfın birliğini, örgütlülüğünü, dayanışma bilinci ve pratiğini doğrudan hedefleyen bu saldırı girişimi de bir sınıf hareketi geliştirebilme hedef ve çabalarımızın önünde duran temel engellerden biri olarak çıkmaktadır karşımıza.

Bunun doğrudan sonuçlarını en basitinden fabrika çalışmalarımızda sendikalaşma faaliyeti yürütürken görebilmekteyiz. Uzun, ağır ve süresi belirli olmayan çalışma koşulları nedeniyle yıllarca aynı iş yerinde çalışıp da birbirlerinin isimlerini dahi bilmeyen işçilerin ya bir sendikalaşma faaliyeti sonucunda ya da bir direniş sayesinde tanışabiliyor oluşlarına ender rastlanılmıyor. Aynı şekilde vardiyalarının çakışmaması vb. nedenlerden dolayı birbirlerini göremeyen evli çiftler olabiliyor. Tüm bunlar da sorunları tartışıp ortak çözüm yollarını bulabilmek için işçileri bir araya getirmeye çalıştığımız zeminleri (toplantıları vb. etkinlikleri) örgütleyebilme koşullarını sekteye uğratmaktadır. Böylesi ağır çalışma koşulları altındaki sınıf kitlelerini kendi sorunlarına olduğu kadar toplumsal sorunlara karşı da duyarlı hale getirip mücadeleye sevk edebilmenin, onları bu bilinçle donatabilmenin güçlükleri ortadadır ve anlaşılırdır.

ETKİLİ BİR SINIF ÇALIŞMASI İÇİN...

Sınıfı örgütlemek ve harekete geçirmek, kendi öz deneyimleri üzerinden eğiterek siyaset sahnesinin merkezine çıkartabilmek gibi bir hedef ve misyonla yola çıkan sınıf devrimcileri olarak bu nesnel koşullara boyun eğen değil, durumun zorluğunu gören, meşakkatine kat-

lanan ama bu zorluğu aşma çabası içerisinde bunun çözüm yollarını da bulan bir siyasal sınıf çalışması içerisinde yetkinleşebilmeliyiz de. Hayatta her çelişki çözümünü de kendi içinde barındırdığı gibi sınıf kitlelerinin edilgenleşmesine, burjuvazi tarafından kontrol altına alınmasına yol açan koşulların belirli anlarda tam tersine dönüşüp, bu sefer de sınıf kitlelerinin tepkisine ve mücadele arayışları içerisinde girmelerine yol açabileceğini/açtığını unutmamamız gerekiyor. Nitekim bugün dünya genelinde olduğu kadar Türkiye üzerinden de çeşitli şekillerde emareleri görülebilen bir gerçektir bu.

Bu yüzden de emeğin korunması talepli ve bu eksende sürdürülecek mücadelelerin sınıf kitleleri açısından sadece ücret artışı, çalışma ve yaşam koşullarının rahatlatılması anlamına gelmeyeceği gibi, bu konudaki gerek küçümseyici ve sekte gerekse de bunu kendi içinde amaçlaştıran liberal bakışlara ve anlayışlara hiçbir şekilde prim vermemeli, bunların bir başarı şansının olmayacağını bilmeli, sınıf içinde teşhir ve mahkum etmeliyiz. Sınıf devrimcileri olarak bu taleplerle gelişecek her mücadelenin “devrimci bir sınıf hareketi”nin geliştirilmesi genel hedefi ile bağını kurarak, onun bugün için öne çıkan anlamını, önemini ve işlevini bilince çıkartarak, fiili-meşru-militan bir hatta sürmesini sağlayabilmeliyiz.

Böylelikle artık konunun siyasal sınıf çalışmamızın somutlanacağı fabrika çalışmasıyla olan bağına ve bunun üzerinden ele alınmasına geçebiliriz. Basınımızda çeşitli yönleriyle irdelenen bu konuya dair tekrarlar düşmemek adına belli başlı noktalara işaret etmekle yetineceğiz. Öncelikle sınıfa yönelik genel siyasal faaliyetimizin bölgelerde hedef fabrikalar üzerinden başarılı bir şekilde uygulanabilmesinin; ancak belirlenen alana hakim olan, hedefleri belirlenmiş ve net olan, bu hedefler doğrultusunda izleyeceği yol, yöntem ve araçlara dair somut bir planlaması bulunan, bunlara ilişkin politik bir bi-

linç açıklığına ve kavrayışa sahip olan, esnek ve dinamik bir yapıya sahip, aynı zamanda inisiyatif sergileyebilen kolektif önderliklerce mümkün olabileceğinin altını çizmiş olalım. Elbette tüm bunları bizlere bir anda sunacak sihirli bir değneğe sahip olamayacağımız gibi bu böyle diye de siyasal faaliyetimizi sistematik bir şekilde irdeleyip, genel durumunu ve ihtiyaçlarını tespit edip, bunlardan yola çıkarak kendimize sonuçlar ve görevler çıkarmaktan, müdahalede bulunmaktan geri duracak değiliz. Bu yönde politik bir açıklığa, bu açıklık üzerinden şekillenen iradi bir çabaya sahip olmadığımız sürece ne ihtiyaç duyulan kolektif önderlik düzeyi ve pratiğine ulaşabilir ne genel siyasal faaliyetimizi ilgili alan ve fabrikalarda başarıyla özgünleştirebilir ne de çalışmalarımızı kendiliğinden süren bir hattın dışına çıkarabilmeyi sağlayabiliriz.

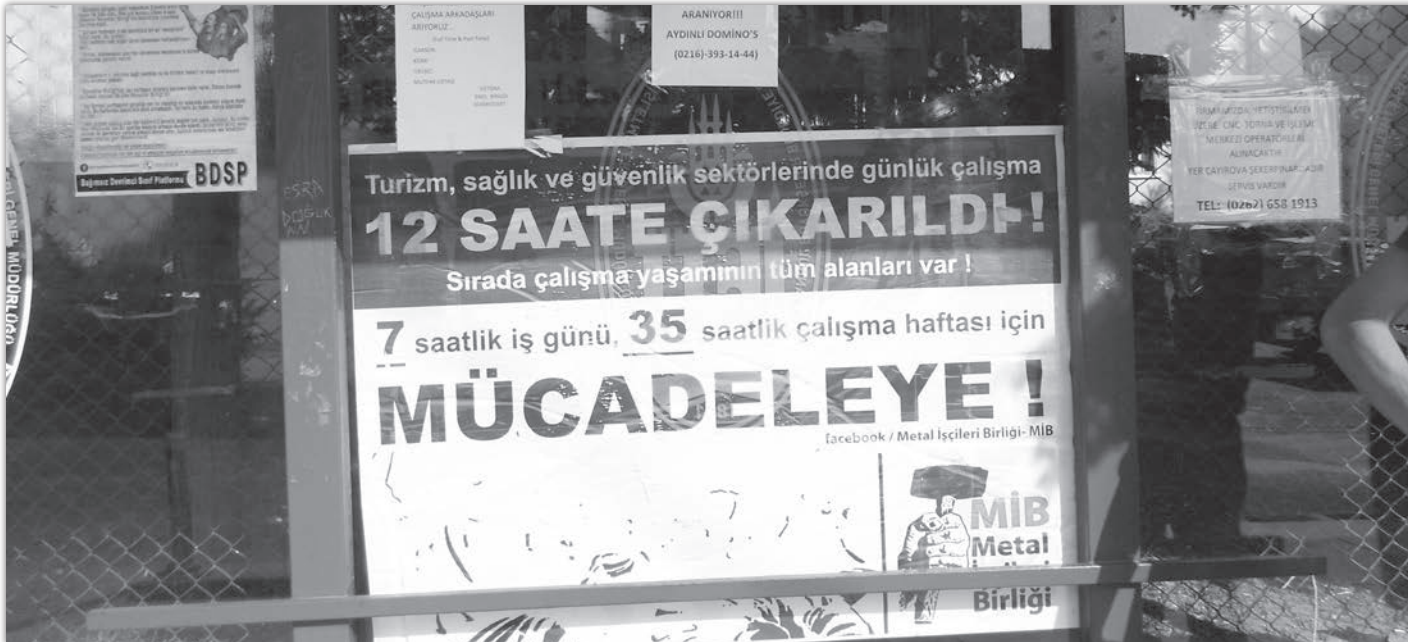
Çalışma yürüttüğümüz bölgelerde hedef fabrikaları belirleyip, bu fabrikalara yönelik nasıl bir müdahalede bulunacağımıza dair az çok somut bir plan ortaya koyup, bu konuda politik bir perspektif sunabildikten sonra geriye, belirlenen bu hedefler doğrultusunda sonuç almaya kilitlenen ısrarcı bir faaliyetin/pratiğin ortaya konulması kalır. Bugüne kadarki deneyimlerden de anlaşılacağı üzere bu konuda en çok yaşanan zorlanma bizlerin iradesi ve çabasına karşı fabrikalardaki işçi kitlelerinin harekete geçmesini sağlayacak uygun koşulların bir türlü doğmaması ve müdahalelerimizin karşılık bulmadığı izlenimine kapılmamızdan ötürü bir süre sonra bu irade ve çabaların zayıflaması, gerekli ısrarın korunamayışı olabilmektedir. Bunun sonucunda doğan olumsuzluk ve karamsarlık ruh hali içerisinde, var olan faaliyetin de canlılığını yitiren, rutine binen, yaratıcı yol ve yöntemleri geliştiremeyen bir hale dönüşmesi zaten kaçınılmaz oluyor. Böylelikle de belirlenen hedefler ve planlamalar kısa sürede değiştirilebiliyor.

Politik bilinç planında yaşanan eksikliğin ve zayıflığın göstergesi olabilecek bu pratiğin gerisinde, durağan gözükən kitlelerin bile aslında alttan alta yaşadıkları

ları kaynaşmaları, niceliksel birikimleri gözlemleyemeyen, sadece yüzeyde gerçekte sonal sonuçlar üzerinden bir değerlendirmeye sahip olabilen dar ve yetersiz kalan ideolojik-teorik donanım sorunu vardır. Teorik-politik donanımını pratiğin sunduğu veriler ışığında gözden geçirme, sistematik bir tarzda geliştirme ihtiyacını karşılamayan ya da bu konuda zayıf kalan her kolektifin pratik-politik hattının da dar, sonuç alıcı olmaktan uzak kalacağı açıktır. Yine böyle bir eksikliğin somutta fabrika çalışmasında soluğunu tutamayan, uzun vadede ısrarını koruyamayan ve verimli bir faaliyet ortaya koyamayan bir sonuca yol açacak olması, anlaşılır bir durumdur.

Fabrika çalışmalarımızın başarılarının göstergelerinden biri, genel siyasal faaliyetimizin fabrikalar özgülünde somutlanabilmesi, hedef fabrikalara yönelik politikalarla bağının kurulabilmesidir. İşçileri, fabrikalarda yaşadıkları sorunları üzerinden harekete geçirme çabamızın aynı zamanda sermayenin sınıfa yönelik genel saldırıları üzerinden ortaya konulacak mücadele hattı üzerinden de sürdürülebilmesi gerekliliği açıktır. Kaldı ki sınıfın, bağımsız çıkarları doğrultusunda siyasallaşabilmesi için sermaye iktidarının ideolojik-politik saldırılarına karşı etkin bir siyasal ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmemiz gerekliliğini daha önceden işaret etmiştik. Bununla birlikte gerek siyasal gerekse de iktisadi saldırıların fabrikalar özgülünde nasıl bir somutlukta karşımıza çıktığının irdelenip bağının kurulabilmesi ve bunlar üzerinden özgün politikaların belirlenebilmesi çalışmalarımızın derinleştirilmesi açısından da elzem bir ihtiyacı karşılayacaktır. Bu bütünlüğü ve bağı gözden kaçırmanın burada genel siyasal faaliyetimizin bir tekrarına düşmeden özgün yol ve yöntemlerini bulmada yetkinleşebiliyoruz. Buna da ancak bu yöndeki sistematik bir çaba sonucunda ulaşılacağı açıktır.

Bir diğer önemli husus ise amaç-arac ilişkisinin doğru bir tarzda ele alınması olacaktır. Zira bazı durumlarda etkili bir kitle faaliyetinin yürütülmesi adına ya da bunun göstergesi olarak araç bolluğuna boğulan siyasal bir faaliyet yeterli görülebiliyor, bununla tatmin olunabiliyor. Oysa ki araçların zenginliği ve yaygınlığı önemli olmakla birlikte burada bizler için başarıyı belirleyecek asıl kıstas, kullanılan araçların amaca ne oranda hizmet ettiği olmalıdır. Bazen de tam tersine bu araç zenginliği ve çeşitliliği istenen amaca ulaşmayı engelleyen, dağıtıcı bir işleve yol açabilmektedir. Bu yüzden de burada dengeli bir ilişki kurup araçları kendi içinde mutlaklaştırmadan, her an amaçlarımıza ne kadar hizmet ettiklerini sorgulayan bir bakışla hareket etmemiz gerekiyor.

Ekim Devrimi üze

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.

25 Ekim'in (7 Kasım) dördüncü yıl dönümü yaklaşıyor. Bu büyük gün geride kaldıkça Rusya'da proleter devrimin önemi daha çok ortaya çıkıyor ve biz de bir bütün olarak çalışmalarımızın pratik anlamını daha iyi kavırıyoruz.

Bu önem ve tecrübeler kısaca ve doğal olarak çok eksik ve kaba bir biçimde şöyle özetlenebilir:

Rusya'da devrimin ilk ve kaçınılmaz görevi, Ortaçağ kalıntılarını bertaraf etmek, bunları son kırıntısına kadar temizlemek, Rusya'yı bu barbarlıktan, bu utançtan, kültürün ve ilerlemenin önüne dikilen bu en büyük frenleyici engelden kurtarmak şeklindeki burjuva-demokratik bir görevdi.

Ve bu temizliği, 125 yıl önceki Büyük Fransız Devrimi'nin yaptığından çok daha büyük bir kararlılıkla, hızla, cesaretle, başarıyla ve halk yığınları üzerindeki etkisi açısından çok daha geniş ve köklü bir şekilde yaptığımız için haklı bir gurur duyabiliriz.

Gerek anarşistler, gerekse de küçük-burjuva demokratlar (yani bu enternasyonal sosyal tipin Rus temsilcileri olan Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler) olsun, burjuva-demokratik devrimin sosyalist (proleter) devrimle olan ilişkisi üzerine inanılmayacak kadar çok saçma sapan şey söylediler ve söylemekte. Geride bıraktığımız dört yıl, bu konuda Marksizm'i doğru kavradığımızı, geçmiş devrimlerin tecrübelerini bütünüyle doğru değerlendirdiğimizi göstermiştir. Biz, hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, burjuva-demokratik devrimi sonuna kadar götürdük.

Biz, bilinçli, kendimizden emin, şaşmadan ileriye doğru, sosyalist devrime doğru yürüyoruz. Biz, sosyalist devrimin burjuva-demokratik devrimden Çin Seddi ile ayrılmadığı bilinciyle, (sonuçta) ne kadar ilerleyebileceğimiz, bu muazzam görevlerin ne kadarını başarabileceğimiz ve başarılarımızın ne kadarını sürekli hale getirebileceğimiz konusunda yalnızca mücadelenin belirleyici olacağı bilinciyle hareket ediyoruz. Bunu zaman

gösterecektir. Ama daha şimdiden -çöle dönüştürülmüş, harap edilmiş, geri bir ülkede- toplumun sosyalist dönüşümü alanında ne denli müthiş başarıların elde edildiğini görüyoruz.

Devrimimizin burjuva-demokratik içeriği hakkındaki düşüncelerimizi sonuna kadar götürelim. Marksistler için bunun ne anlama geldiği net olmalıdır. Açıklamak için örnekler verelim.

Devrimin burjuva-demokratik içeriği, ülkenin toplumsal ilişkilerini (yapısını, kurumlarını) Ortaçağ'dan, serflikten, feodalizmden temizlemek demektir.

1917'de Rusya'da serflikin başlıca belirtileri, kalıntıları, yaşayan unsurları nelerdi? Monarşi, Ortaçağ kalıntıları, büyük toprak sahipliği ve toprağın tasarruf hakkı, kadının durumu, din ve ulusların ezilmesi. Şu "Augias ahırlarından" herhangi birini ele alalım -ve şurasını da belirtelim ki, bunlar 125 yıl, 230 yıl ve hatta daha önce (İngiltere'de 1649'da) gelişmiş devletlerin gerçekleştirdiği kendi burjuva-demokratik devrimleri sırasında çok büyük ölçüde temizlenmemişlerdir- görülecektir ki, biz bu ahırları köklü bir şekilde temizledik. Sadece on hafta içinde, yani 25 Ekim (7 Kasım) 1917'den Kurucu Meclis'in dağıtılmasına (5 Ocak 1918) kadar geçen zaman içinde, burjuva demokratların ve liberallerin (Kadetler) ve küçük-burjuva demokratların (Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler) bu alanda yaptıklarından bin kat fazlasını yaptık.

Bu korkaklar, palavracılar, kibirli nar-

sistler ve Hamletler kağıttan kılıç salladılar ama krallığı bile yıkamadılar! Biz şimdiye kadar hiçkimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, krallık pisliğini olduğu gibi temizledik. Yüzyıllık kast sisteminden geriye taş üstüne taş, tuğla üstüne tuğla bırakmadık. (İngiltere, Fransa, Almanya gibi en ileri ülkeler bile bugün hâlâ bu kast sisteminin izlerini üzerlerinden atamamışlardır!) Kast sisteminin derin köklerini, yani feodalizmi ve toprağa bağlı serflikin kalıntılarını radikal bir şekilde koparıp attık. Büyük Ekim Devrimi'nin tarımda giriştiği dönüşümden eninde sonunda ne çıkacağı üzerinde tartışılabilir. (Yurtdışında bu gibi tartışmalara girebilecek yeterince kalemşör, Kadet, Menşevik ve Sosyalist-Devrimci var). Biz şimdilik böyle tartışmalarla zaman kaybetmek istemiyoruz, çünkü bu tartışmayı ve onun getireceği bir yığın soruyu mücadele içinde çözüme bağlayacağız. Fakat tartışılmayacak bir şey varsa, o da küçük-burjuva demokratların sekiz ay boyunca büyük toprak sahipleriyle, yani serf geleneğinin koruyucularıyla "uzlaşmış" olduklarıdır. Oysa biz birkaç hafta içinde Rus topraklarını hem toprak sahiplerinden, hem de bunların geleneğinden geriye en ufak bir şey kalmaksızın temizledik.

Dini, ya da kadının hak yoksunluğunu, Rus olmayan ulusların eşitsizliğini ve ezilişini ele alalım. Bunlar bütünüyle burjuva-demokratik devrimin sorunlarıdır. Aşağılık küçük-burjuva demokratları sekiz ay boyunca bu konuda lafladılar.

Oysa bugün dünyanın en ileri ülkeleri arasında dahi bu sorunları burjuva-demokratik doğrultuda tamamen çözmüş olan tek bir ülke dahi yoktur. Bizde bunlar Ekim Devrimi Yasaması ile tamamen çözüme bağlanmıştır. Biz dine karşı gerçekten savaştık ve hâlâ da savaşıyoruz. Rus olmayan bütün uluslara kendi öz cumhuriyetlerini ya da otonom bölgelerini tanıdık. Bizde, Rusya'da artık kadın haklarının ya da kadın-erkek eşitliğinin tam olmayışı gibi bir alçaklık, adilik, rezillik; dünyanın istisnasız bütün ülkelerinde çıkarıcı burjuvazi ve odun kafalı, korkak küçük-burjuvazi tarafından sürekli tazelenen bu serflikin ve Ortaçağ'ın rezil kalıntısı kalmamıştır.

Bütün bunlar burjuva-demokratik devrimin içeriğine girer. Bundan yüz elli, iki yüz elli yıl önce, bu devrimin (eğer bir genel devrim tipinin kendine özgü ulusal şekli söz edilecekse) ilerici önderleri halklara insanlığı Ortaçağ'ın ayrıcalıklarından, kadın-erkek eşitsizliğinden, şu ya da bu dine devletin tanıdığı imtiyazlardan (ya da tamamen "din fikri"nden, "dindarlıktan"), ulusal eşitsizliklerden kurtaracakları sözünü verdiler. Ama onlar sadece söz verdiler, sözlerinde durmadılar. Sözlerinde duramazlardı, çünkü "kutsal özel mülkiyet" için duydukları "saygı" buna engel oluyordu. Bizim proleter devrimimizde kahrolası Ortaçağ'a ve "kutsal özel mülkiyet"e karşı duyulan bir "saygı" söz konusu değildir.

Fakat burjuva-demokratik devrimin

erine - V. İ. Lenin

kazanımlarını Rusya halklarına geri dönülemez bir tarzda maletmek için daha da ileriye gitmeliydik ve gittik de. Bu yolda ilerlerken burjuva-demokratik devrimin sorunlarını kendi temel ve gerçek proleter-devrimci sorunlarımızın, sosyalist eylemlerimizin bir “yan ürünü” olarak çözdük. Her zaman söylediğimiz ve eylemlerimizle kanıtladığımız gibi, burjuva-demokratik reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin yani sosyalist devrimin yan ürünüdür. Bu arada, Kautsky, Hilferding, Martov, Çernov, Hillquit, Longuet, Mac Donald, Turati ve “iki buçukuncu” Marksizm’in diğer kahramanlarının burjuva-demokratik devrim ile proleter-sosyalist devrim arasında böyle bir karşılıklı ilişki olduğunu bir türlü anlamak istemediklerini de belirtelim. Birincisi ikincisinin içine girer. İkincisi geçerken birincisinin sorunlarını da çözer. İkincisi birincisinin eserini kökleştirir. Mücadele ve sadece mücadele ikincinin birinciyi ne derece aşış aşmayacağını belirler.

İşte Sovyet düzeni böyle bir devrimin bir diğerinin içinde yeşerişinin en açık kanıtlarından, görüntülerinden biridir. Sovyet düzeni işçi ve köylüler için demokratizmin en üst ölçeğidir ve aynı zamanda da burjuva demokratizminden bir kopuş, dünya tarihinde yeni bir tip demokrasinin, yani proleter demokratizmin diğer bir deyimle proletarya diktatörlüğünün doğuşudur.

Bırakın can çekişen burjuvazinin ve onun ardından yalpalayan küçük-burjuva

demokratizminin köpekleri ve domuzları Sovyet düzeninin kuruluşundaki yanılğı ve hatalar yüzünden üstümüze küfür, beddua ve alay yağdırsınlar. Bir an için bile gerçekten birçok başarısızlığımızın olduğunu ve hatalar yaptığımızı unutmuyor değiliz. Sanki böylesine, tüm dünya için yeni bir tip devlet düzeninin yaratılması gibi bir eser yanılğısız ve hatasız ortaya konulabilirmiş gibi! Hiç şaşmadan yanılğılarımızı ve hatalarımızı, henüz mü-kemmel olmaktan son derece uzak olan Sovyet ilkelerini hayata uygulayış tarzımızı düzeltmek için mücadele edeceğiz. Fakat Sovyet devletinin inşasına başlamak ve böylelikle dünya tarihinde yeni bir çağın, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni hayata, burjuvaziyi yenmeye, proletarya diktatörlüğüne, insanlığın sermayenin ve emperyalist savaşların boyunduruğundan kurtuluşuna doğru ilerleyen yeni sınıfın egemenlik çağının yolunu açmak mutluluğu bize nasip olduğu için gurur duymakta haklıyız. Emperyalist savaş sorunu, yani finans kapitalin önde gelen uluslararası politikası, bugün kaçınılmaz bir şekilde yeni emperyalist savaşlara yol açmakta ve kaçınılmaz bir tarzda zayıf, geri ve küçük halkların bir avuç “ileri” güç tarafından yağmalanmasını, soyulmasını ve ulusal baskıyı arttırmaktadır.

İşte bu sorun 1914’ten beri tüm ülkelerin politikasında köşe taşıdır. Bu, milyonlarca insan için ölüm kalım sorunudur. Sorun, burjuvazinin gözlerinin

önünde hazırladığı, göz göre göre kapitalizmin ürünü olan gelecek savaşta (1914-1918 savaşında ölen 10 milyon insan ve bugün hâlâ sürüp giden “küçük” savaşlarda ölen insanlar yerine) 20 milyon insanın yok edilip edilmemesi, (kapitalizmin sürüp gitmesi halinde) kaçınılmaz bir şekilde yaklaşan savaşta (1914-1918 yıllarında sakatlanan 30 milyon insan yerine) bu kez 60 milyon insanın sakatlanıp sakatlanmaması sorunudur. Bu sorunda da Ekim Devrimi’imiz dünya tarihinde yeni bir çağ açmıştır. Burjuvazinin yaltakçıları ve bunların işbirlikçileri olan Sosyal-devrimciler ve Menşevikler şahsında dünyanın tüm sözde “sosyalist” küçük-burjuva demokrasisi “emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi” sloganıyla alay ettiler. Fakat tek gerçek -kuşkusuz hoş olmayan, kaba, çıplak, insafsız ama gene de gerçek- sloganın bu olduğu ispatlandı. Uydurulan yalanlar yıkıldı. Brester barışının ne olduğu ortaya çıktı. Ve her gün daha pervasız bir tarzda, Brester’e göre çok daha kötü olan Versaille barışının anlamı ve sonuçları teşhir olmaktadır. Çünkü savaşın ve yaklaşan savaşın nedenleri üzerine kafa

yoran milyonlarca insanın önünde daha açık, daha belirgin, daha su götürmez bir şekilde şu acı gerçek aydınlanıyor: Bolşevik mücadele olmadan, bolşevik devrim olmadan emperyalist savaştan ve bunun kaçınılmaz yaratıcısı emperyalist dünyadan (emperyalist barıştan -Rusça sözcüğün bu anlamını da ekleyelim), bu cehennemden kurtulunamaz.

Bırakın burjuvalar ve pasifistler, generaller ve küçük-burjuvalar, kapitalistler ve filistenler, tüm imanı tam hristiyanlar ve II. ve İki buçukuncu Enternasyonal’in bütün şövalyeleri bu devrime kızgınlıklarını kussunlar. Dünya tarihinin bu gerçeğini: Yüzlerce, binlerce yıldır kölelerin ilk kez, efendileriyle kendi aralarında süren savaşı “efendilerin ganimetlerini paylaşmak için sürdürdükleri bu savaşı, tüm ulusların kölelerinin tüm ulusların efendilerine karşı bir savaşa dönüştürelim!” sloganlarıyla yanıtladıklarını, işte bu gerçeği kızgınlık, inkar ve yalan hücumlarıyla da değiştiremeyecekler.

Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez bu slogan pasif ve cansız bir beklentiden çıkıp, net bir tarzda biçimlenen politik bir program halini alarak, proletaryanın

Rus olmayan bütün uluslara kendi öz cumhuriyetlerini ya da otonom bölgelerini tanıdık. Bizde, Rusya’da artık kadın haklarının ya da kadın-erkek eşitliğinin tam olmayışı gibi bir alçaklık, adilik, rezillik; dünyanın istisnasız bütün ülkelerinde çıkarıcı burjuvazi ve odun kafalı, korkak küçük-burjuvazi tarafından sürekli tazelenen bu serfliğin ve Ortaçağ’ın rezil kalıntısı kalmamıştır.

öncülüğünde ezilen milyonlarca insanın etkili bir mücadelesine, proletaryanın ilk zaferine, savaşların yok edilmesi yolundaki ilk zafere, sermaye kölelerinin, ücretli işçilerin, köylülerin ve emekçilerin zararına barış imzalayıp savaş yapan değişik ulusların burjuvazisinin ittifakına karşı bütün ülkelerin işçilerinin ittifakının zaferine dönüştü.

Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim Devrimi’imiz sadece bizim cep-hemizde ve emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük yanılğılar ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki yanılğılar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına, geri bir halk, dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve onları düzeltebilmesini öğrenmek

için bu hatalarımızı değerlendireceğiz. Ama gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine karşı yapacağı savaş ile “cevap vermek” doğrultusunda verilen söz eksiksiz yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.

Bütün ülkelerin kapitalist efendileri -Japonya Amerika’ya, Amerika Japonya’ya karşı, Fransız İngilize karşı vb.- “anavatanı koruyoruz” diye palavraya devam edin! Bütün dünyanın pasifist küçük-burjuvaları ve filisternler, II. ve İki buçukuncu Enternasyonal’in kahramanları yeni “Basel Manifestoları ile (1912 Basel Manifesto’sunu örnek alarak) emperyalist savaşa karşı mücadele sorunundan “yakanızı sıyırmaya” devam edin! İlk Bolşevik devrimi dünyanın ilk yüz milyon insanını emperyalist dünyanın elinden kurtardı. Bundan sonraki devrimler bütün insanlığı bu savaşlardan ve bu dünyanın elinden çekip kurtaracak.

En son eserimiz, aynı zamanda en önemli, en güç ve en az tamamlanmış olan eserimiz, harap feodal ve yarı harap kapitalist yapının yerine yeni sosyalist yapının ekonomik temelini döşenmesi ve iktisadi inşadır. En fazla başarısızlığı ve en çok hatayı bu en önemli ve güç işte kaydettik. Sanki, dünya çapında böylesine yeni olan bir işe başarısızlıklar ve hatalar olmaksızın girişilebilirmiş gibi! Ama biz bu işe giriştik. Bu işi daha da ilerisine götürüyoruz. Tam da şimdilerde “Yeni Ekonomi Politikası” ile bir dizi hatayı düzeltmekle meşgulüz, bir küçük çiftçiler ülkesinde bu hatalara düşmeden sosyalist yapının inşasını nasıl ilerletebileceğimizi öğreniyoruz.

Karşılaştığımız güçlükler ölçülemeyecek derecede büyük. Biz ölçülemeyecek derecede büyük güçlüklerle mücadeleye alıştık. Düşmanlarımız bizi boşuna “kaya gibi sağlam” ve “kemik gibi sert politikaların” temsilcileri olarak adlandırmadılar. Fakat, devrimde hiç değilse belirli bir ölçüye kadar kaçınılmaz olan bir başka sanattı öğrendik: esneklik, taktiğimizi çabuk ve ani değiştirebilmek, değişen objektif şartları göz önünde bulundurmak, eğer daha önce tuttuğumuz yolun bugün için yanlış, imkansız olduğu ortaya çıkmışsa hedefimize giden başka bir yol seçmek.

Coşkunluk dalgasına kapılmış olan ve halkın önce genel politik, sonra askeri coşkusunu alevlendiren bizler, bu coşkunluk dalgasıyla, genel politik ve askeri sorunlar kadar büyük olan iktisadi sorunları da dolaysız bir tarzda çözebiliriz sandık. Önce ve yeterince üzerinde düşünmeden, bir küçük çiftçiler ülkesinde devlet üretimini ve malların devlet tarafından dağıtımını proleter devletin direkt

emirleri ile komünistçe yürütebileceğimizi sandık. Yaşam hatalı olduğumuzu gösterdi. Komünizme geçişi yıllar sürecektir bir çalışmayla hazırlamak için bir dizi geçiş düzenleri gerekiyordu: Devlet kapitalizmi ve sosyalizm. Duyulan coşkunluk ile dolaysız değil, ama kişisel çıkarınız, kişisel ilginiz ve ekonomik planlamanın temeli üzerinde büyük devrimin yarattığı coşkunluğun yardımı ile, ilk önce bir küçük köylü ülkesini devlet kapitalizminden sosyalizme götüren küçük köprüleri kurmaya gayret edin. Aksi takdirde komünizme varamazsınız ve milyonlarca insanı komünizme götüremezsiniz. Bize bunu hayat ve devrimin objektif gelişimi böyle öğretti.

Ve bu üç, dört yıl içinde eğer gerekiyorsa, keskin dönüşler yapmayı biraz olsun öğrenmiş olan bizler; gayretle, dikkatle, sabırla (hâlâ da yeterince gayretli, dikkatli ve sabırlı olamamakla beraber) yeni bir dönüm noktası olan “Yeni Ekonomi Politik”i öğrenmeye başladık. Proleter devlet geniş bakmasını bilen, titiz ve nesnel bir iş adamı, çalışkan bir büyük tüccar olmalıdır, yoksa bu devlet, bu küçük köylü ülkesini iktisadi bakımdan ayağa kaldıramaz. Bugünkü koşullar içinde ve kapitalist (henüz kapitalist) Batı’nın yanı başında komünizme geçişi sağlamak için başka hiçbir yol yoktur. Büyük tüccar, göğün yere uzak olduğu kadar komünizme uzak bir iktisadi tip gibi görünebilir. Fakat canlı hayatın içindeki bu çelişki, küçük köylü işletmeciliğini devlet kapitalizmine ve onun üzerinden sosyalizme götürecektir çelişkilerden biridir. Kişisel çıkar üretimi arttırır; ve bizim her şeyden önce ve ne pahasına olursa olsun ihtiyaç duyduğumuz şey üretimi arttırmaktır. Büyük çaptaki ticaret milyonlarca küçük çiftçiye ilgilendirdiği, ekonomik olarak bir araya getirdiği ve bir sonraki basamağa ulaştırdığı için (tam da üretimin çeşitli ilişkisi ve birleşme biçimlerinin kendi içinde), çiftçileri ekonomik olarak birleştirmektedir. Bu alanda yeni bir “bilim”in hazırlık sınıfını bitiriyoruz artık. Hedefli bir şekilde usanmadan çalışırsak, her adımımızı pratikteki deneyimlerimizle kontrol edersek, başladığımızı yeniden ve yeniden değiştirmekten, hatalarımızı düzeltmekten ve bunun anlamını kavramaktan çekinmezsek diğer sınıfları da geçebiliriz. Dünya ekonomisi ve politikası bu işi istediğimizden çok daha uzun süreli ve güç bir duruma sokmasına rağmen, bütün bu “öğrenim aşamalarından” geçeceğiz. Ne pahasına olursa olsun, geçiş döneminin acıları, ızdırabı, açlığı ve yıkıntısı ne denli büyük olursa olsun cesaretimizi kırmayacağız ve eserimizi zaferle sonuçlandıracağız.

(14 Ekim 1921, Werke Bd.33, s.31-39)

Çeviren: Derya HAZAR
(Ekimler’in Şubat ’94 tarihli 2. sayısından alınmıştır...)

Buz kırılmış, yol açılmıştır!

Sosyalist Ekim Devrimi, sömürüyü ve mülkiyeti kaldırmayı hedefleyen bir devrimdi; bunu ilke ve amaç edinen bir devrimler dönemini, proletarya devrimleri dönemini başlatmıştı.

...
Sosyalist Ekim Devrimi’yle başlayan dönemin tarihsel tecrübeleri, proletarya devrimi ve sosyalizm davasının geleceği açısından hayati önemdedir.

Sosyalist Ekim Devrimi, proletaryanın burjuvaziye karşı dünya ölçüsünde sonuçlar yaratan ve yeni bir çağ başlatan muzaffer bir başkaldırısıydı, ama başkaldırıların ilki değildi.

Nesnel tarihsel koşulların henüz yeterince olgunlaşmamış olması olgusu, emekçi köylülüğün desteğini kazanamama ve bilimsel devrimci bir teorinin, bu teoriyi temel alan devrimci bir partinin yol göstericiliğinden yoksunluk, Paris işçilerinin bu iki kahraman başkaldırısının kaderini belirledi.

Rus proletaryası, nesnel koşulların proletarya devrimi için dünya ölçüsünde olgunlaştığı bir tarihsel dönemde, emperyalist zincirin en zayıf halkalarından birini oluşturan Rusya’da, emekçi köylülüğün desteğini kazanarak, başında Lenin’in bulunduğu Bolşevik Partisi önderliğinde ayaklandı, burjuva iktidarı devirdi, kendi sosyalist iktidarını kurdu.

Ekim Devrimi insanlık tarihinde yeni bir sayfa idi. Paris işçilerinin kısa ömürlü Komün deneyi dışında tutulursa, kendinden önceki tüm devrimlerden temelden farklıydı. O güne kadar insanlığı ilerleten her devrim, bir sömürü biçimi yerine bir başka sömürü biçimini, bir mülkiyet biçimi yerine bir başka mülkiyet biçimini koymayı amaç

edinmiş, sömürücüler değişmiş fakat sömürü devam etmiş, mülk sahibi sınıflar değişmiş, özel mülkiyet sürmüştü. Oysa Sosyalist Ekim Devrimi, sömürüyü ve mülkiyeti kaldırmayı hedefleyen bir devrimdi; bunu ilke ve amaç edinen bir devrimler dönemini, proletarya devrimleri dönemini başlatmıştı.

Ekim Devrimi’nden yaklaşık 70 yıl önce, 1848 Haziran’ında, Paris işçileri burjuva iktidarı devirme ilk tarihsel girişiminde bulunmuş, fakat girişimleri kanla ezilmişti. Paris işçileri ikinci kez 1871 Mart’ında ayaklandılar; bu kez iktidarı ele geçirdiler; ancak onu yalnızca birkaç ay elde tutabildiler.

“İşte bu yüzden Ekim Devrimi’nin zaferi insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir dönemeci, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir.” (Stalin)

Ekim Devrimi’nin bu özelliği, Paris Komünü dışında tutulursa kendinden önceki tüm devrimlerden bu temel, bu ilkesel farklılığı, revizyonist gelişmeyi ve geriye dönüş olgusunu kavramak bakımından özel bir önem taşır.

...

Modern Revizyonizmin Çöküşü / Eksen Yayıncılık

Almanya seçim sonuçları ve yakıcı sorunları

Almanya seçimlerinde Hollanda ve Fransa'dakine benzer bir tablo ortaya çıktı. Hükümet partileri burada da seçimlerin kaybedeni oldular. Hükümet ortağı SPD ikinci paylaşım savaşı sonrasında aldığı en düşük oy oranı (%20) ile hezimete uğradı. Hükümetin büyük ortağı Hristiyan Demokratlar'ın durumu da onlardan farklı olmadı. Onlar da %10 civarında bir oy kaybı yaşadılar.

Sonucun özellikle SPD bakımından şaşılabilecek bir yanı yoktur. Sosyal yıkım politikaları denilince ilk akla gelen Hartz IV yasalarıdır ve bunlar Gerhard Schröder'in başkanlığı döneminde çıkarılmıştır. Bugüne kadarki tüm sosyal yıkım ve savaş politikalarının altında da SPD'nin imzası bulunmaktadır. Haliyle, işçi ve emekçilerin, merkez sağ partilerden bir farkı kalmayan ve icraatları ile her defasında onları yıkıma uğratan hükümet ortağı bu partiye oy vermeleri beklenemezdi. Bu, hükümetin büyük ortağı Hristiyan Demokrat partiler için de fazlasıyla geçerlidir.

En dolaysız anlatımla, Almanya seçimlerinde iş başındaki hükümet ve hükümeti oluşturan partiler sadece uyarılmamış, bugüne kadar izledikleri sosyal yıkım ve savaş politikaları üzerinden adeta cezalandırılmışlardır. Dikkate değer bir diğer husus da şudur: İngiltere, Hollanda, Fransa ve şimdi de Almanya seçimleri, işçi ve emekçilerin seçimlere katılım ve bu partilere verdikleri oy oranları bakımından bu partiler şahsında düzenden bir kopuş içinde olduklarının ve düzen partilerine güven duymadıklarının göstergesi de olmuştur.

AfD'nin seçim başarısı ve ARKA PLANI

Avrupa belli bir süredir ırkçı-faşist partilerin seçim başarılarına sahne olmaktadır. Fransa'da Marine Le Pen'in liderliğindeki Ulusal Cephe, Hollanda'da Geert Wilders'in Özgürlük Partisi, Avusturya Özgürlük Partisi'nin dikkate değer seçim başarısına, şimdi de aldığı %13,5 oy oranı ile Almanya için Alternatif (AfD) eklenmiş bulunmaktadır.

Belirtmek gerekir ki AfD'nin seçim başarısında, emekçi kitleler nezdinde büyük bir yıpranma yaşayan hükümet partilerinin de rolü var. Zira işçi ve emekçilere dönük yıkım politikaları ve icraatları ile buna zemin hazırlamışlardır. Nitekim AfD'nin aldığı %13,5 oranındaki oyun, 1 milyonunun Hristiyan Birlik partilerine, 500 bininin de SPD'ye ait olduğu

belirlenmektedir.

Dikkate değer olan, AfD'nin aldığı oyun %20'sinin işçilerden, %22'sinin ise işsizlerden geldiği tahmin edilmektedir ki bu da anlaşılır bir gelişmedir. Her şeyden önce küresel kriz, ırkçı-faşist partilerin seçim başarılarına sahne olan diğer Avrupa ülkelerindeki ile aynı düzeyde olmasa da Almanya'nın da bir gerçeğidir. Kapitalist sömürü, işsizlik, yoksulluk, ardi arkası gelmeyen sosyal hak gaspları yerlisi ve göçmeni ile Almanya'daki işçi ve emekçilerin de yakıcı sorunlarıdır. Seçim kampanyası sırasında bir tek Die Linke kimi sosyal sorunları gündem yapmıştır. SPD ve CDU/CSU bu sorunlara neredeyse değinmediler, hiçbir vaatte de bulunmadılar. Buna karşın AfD, tıpkı Hitler'in '30'lu yıllarda yaptığı gibi, bu sorunları istismar etti. Ajitasyonunun bir bölümü de bu sorunlar temelindeydi. Bu sayede hem işçilerden hem de işsizlerden kayda değer oranda oy aldı.

AfD'nin seçimlerdeki kirli silahı ırkçılık ve yabancı düşmanlığıydı. Yoğunlaşma alanı da göçmenler ve savaş mağduru sığınmacılardı. Öncelikli hedefi ise İslam ya da Müslümanlardı. Krizin, sosyal yıkım ve savaş politikalarının sorumlusu olarak onları işaret etti. "Ülkemizi ve halkımızı geri alacağız" şeklindeki ırkçı şiar eşliğinde, göç dalgaları ile Almanya'nın demografik yapısının alt üst olduğu, Almanya'nın tanınmaz hale geldiği şeklinde bir kara propaganda faaliyeti yürüttü. Bu en kabasından ırkçı-faşist propaganda ne yazık ki sosyal sorunlar nedeniyle bunalan, umutsuzluk ve çaresizlik içinde kıvranan işçi ve işsizler içinde, fakat en çok hükümet partilerinden umudunu kesen orta sınıfta karşılık bulmuş, oya dönüşmüştür.

AfD'nin en çok oy aldığı yerlerden biri de Almanya'nın en yoksul, en fazla göçmene ev sahipliği yapan ve orta sınıfının en huzursuz olduğu Doğu Almanya oldu. O kadar ki öteden beri burada her daim yüksek oy alan Die Linke az da olsa oy kaybederken, AfD burada ikinci parti konumuna çıktı.

FAŞİZM GİTGİDE YAKIN TEHLİKE HALİNE GELMEKTEDİR

AfD şahsında ırkçı-faşist bir parti, ikinci paylaşım savaşından sonra, hem de 94 milletvekili ile ilk kez ve üçüncü büyük parti olarak Alman Federal Parlamentosu'na girmiş bulunmaktadır. Bunun kendisi, ırkçı-faşist saldırganlığın bundan böyle daha bir azgınlaşacağını, üstelik de burjuva yasallığı zırhına bürünerek parlamentoda da boy göstereceğini, yeni konumu ve imkanları ile parlamentoyu da ırkçı-faşist propaganda, ajitasyon ve eylemin arenasına çevireceğini anlatıyor.

Daha da önemlisi, bundan böyle Almanya'da bir süreden beridir suç olmaktan çıkartılıp, bir düşünce akımı olarak görülmeye başlanan faşizme daha hoşgörülü bakılacaktır. Keza faşist propaganda, eylem ve örgütlenmenin önü daha bir açılacaktır. Hitler artık açıktan anılacak, gestapo ruhu yeniden canlandırılacaktır. Parlamento amaca uygun biçimde kullanılacak, ancak, gerekli güce ve imkanlara ulaşıldığında, Hitler'in yaptığı gibi yok hükmünde sayılacak ve dosdoğru karşı-devrimci terör estirmek üzere sokaklara inilecektir.

"Günümüzde Avrupa'da neo-faşist akımların, İslam dünyasında ise gerici dinci akımların öne çıkması ve önemli bir

toplumsal destek kazanması olgusu dikkat çekicidir. Bu olgu, toplumsal-siyasal bunalım ile onun günden güne büyüdüğü toplumsal-siyasal hoşnutsuzluğun dolaysız bir yansımasıdır. 20. yüzyılın tarihsel deneyimlerinin de gösterdiği gibi, devrimci partinin ve sınıfın hazırlıksız olduğu her durumda, toplumsal bunalımın hoşnutsuzluğa ve yeni arayışlara ittiği kitlelerin bu türden sahte muhalif gerici düzen akımlarının tuzağına düşmesi her zaman ihtimal dahilindedir ve bu devrim için en büyük tehlikelerden biridir." (TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012)

Komünistlerin 5 yıl önceye ait bu tespiti güncelliğini bugün de korumakta ve fazla söze gerek bırakmamaktadır.

Günümüz Avrupa'sında ve Almanya'sında toplumsal-siyasal bunalım, bunun tetiklediği toplumsal-siyasal hoşnutsuzluk, yeni arayışları da içinde barındıran ve bir süreklilik kazanan sınıf ve kitle hareketleri vb. her şey var. Eksik olan devrimci parti ve sınıfın hazırlıklı oluşudur ki bu büyük bir tehlikedir. Zira arayış içinde olan hareket halindeki kitleler, devrimci bir alternatifsizlikten, bu anlama gelmek üzere devrimci bir önderlikten yoksunluktan dolayı neo-faşist parti ve akımların tuzağına düşmektedirler.

Demek oluyor ki devrim alternatifi var edilemezse tehlike büyüyecektir. Faşizm gitgide çok daha somut bir tehdit ve tehlike haline gelecektir. Fransa'da Marine Le Pen'in Ulusal Cephe'sinin, Hollanda'da Özgürlük Partisi'nin, Polonya, Macaristan, Avusturya'daki neo-nazi akımların ve Almanya'daki ırkçı-faşist AfD'nin kaydettiği seçim başarıları bu gerçeğin ifadeleridir.

Kürdistan bağımsızlık referandumu ve ötesi

A. Engin Yılmaz

Son haftalarda Ortadoğu'daki siyasal gelişmelerin odağında Kürdistan'ın bağımsızlık referandumu belirleyici bir yer tuttu. Bölgesel ve uluslararası hemen tüm güçler adeta referanduma kilitlenerek tutum ve konum belirlemek zorunda kaldılar. Zira Kürt sorunu, yakıcı bir siyasal sorun olarak Ortadoğu'da öne çıkıp çözüm gündemine girmiş ve bağımsızlık referandumu kararıyla da yeni bir siyasal çıkış yapmış bulunuyordu.

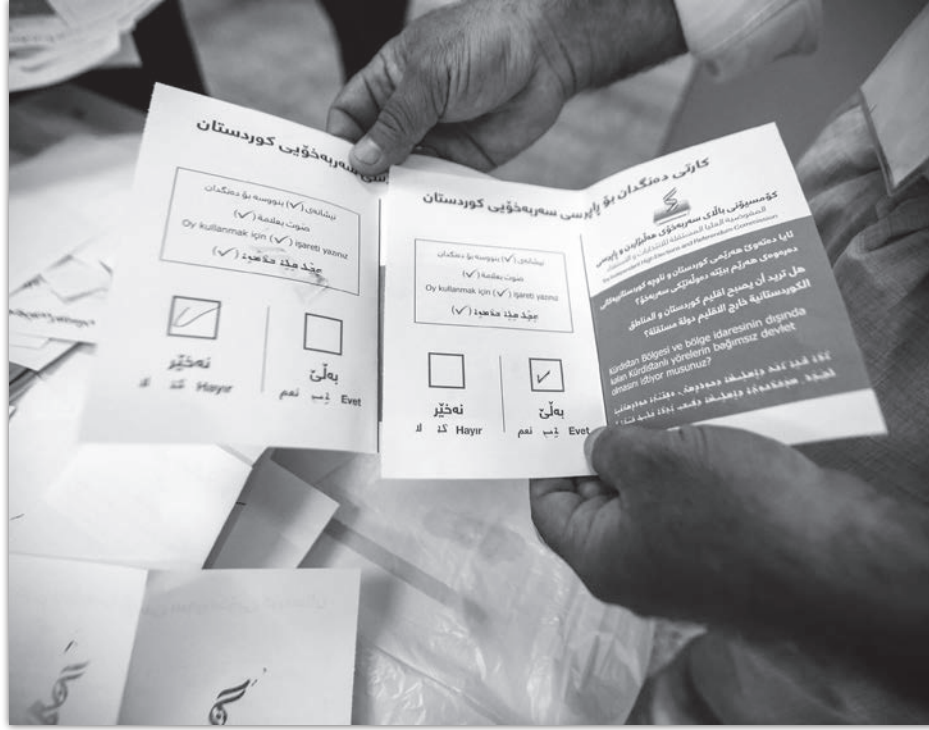
Haziran ayında alınan bağımsızlık referandumu kararının ardından büyük tartışmalar ve gerilimler başladı. Gerilim, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin (IKBY) kendi içinde ve bölge ülkeleri başta olmak üzere uluslararası alanda da gün gün şiddetlenerek sürdü. Öteki Kürt partileri bir yana, başta sömürgeci bölge devletleri olmak üzere bölgedeki işbirlikçiler ve emperyalist güç odakları tarafından da "İŞİD'le mücadeleyi zayıflatacağı, bölgede kaosa yol açacağı ve Irak'ın toprak bütünlüğünden yana oldukları" gerekçesiyle IKBY üzerinde ekonomik, siyasi, diplomatik ve askeri baskı ve kuşatmayı kapsayan tehditler çok yönlü ağırlaşarak 24 Eylül akşam saatlerine kadar devam etti.

Barzani ve KDP'si tüm bu baskı, şantaj, kuşatma ve tehditlerin karşısına "Tüm bedelleri ödemeye hazırız. Ya kölelik ya da bağımsızlık" kararlılığıyla dikildi ve 25 Eylül'de bağımsızlık referandumu için sandık başına gitti. Bağımsızlık referandumundan tartışmasız bir başarıyla çıkılacağı biliniyordu ve nihayet öyle de oldu. Yüzde 72 katılımın olduğu referandumdan yüzde 92,73 'Evet' oyu çıktı.

Referandumun Türkiye'nin, Irak'ın ve İran'ın ulusal güvenliğine ve toprak bütünlüğüne yönelik bir tehdit oluşturduğunu belirten sömürgeci güçler ise tehditler savurup savaş çığırtkanlığı yapmayı sürdürüyorlar.

İLK TEPKİLER, TEHDİTLER VE GERÇEKLER

Daha dün kadar Barzani ve IKBY ile büyük "dostluklar" kuran, kurduğu ekonomik ve ticari ilişkilerle büyük vurgunlar vuran ve Ankara'da Kürdistan bayrağı dalgalandıran Türk sermaye devleti, kamuoyu önünde en büyük kudurganlığı ve saldırganlığı sergiliyor. AKP şefleri 18 Eylül'den beri süren tatbikatın, Irak ile ortak devam edeceğini söylüyorlar. Erdoğan, "Kuzey Irak bakalım petrolü nereye akıtacak? Vana bizde" açıklamasında bulunarak, "aç kalacaklar" diyor. Giriş ve çıkışların kapatılacağını da açıklayan Erdoğan, bölgede "terör devleti" kurul-

masına izin verilmeyeceğini belirterek, "Bir gece ansızın gelebiliriz" diye açık işgal-savaş tehdidi savurmayı da ihmal etmiyor. Tüm bunlarla aynı zamanda içerde kudurgan bir şovenizmi ve ırkçılığı kışkırtıyor.

Öte yandan İran, sınırında bağımsız bir Kürt devletinin kurulmasını Tahran'a yöneltmiş bir silah olarak görüyor ve Güney Kürdistan sınırında tatbikat başlatmış, hava alanını kapatmış bulunuyor. Irak rejimi, referandumu İsrail'in ayrılık projesi olarak görüp, Irak halkının birliğine karşı açılmış bir savaş olarak tanımlıyor. Kerkük petrollerinin merkezi yönetime teslim edilmesinin yanı sıra "Kerkük ve tartışmalı diğer bölgelerde hükümetin askeri güç bulundurması gerektiği kararı aldığını" belirtiyor ve bölgesel yönetimin denetimindeki tüm sınır kapılarının kapatılmasını da istiyor. Suriye'den ise "Biz sadece birleşik bir Irak'ı tanıyoruz. Irak'ın bölünmesine yol açacak herhangi bir süreci reddediyoruz" açıklaması geldi. Bu açıklamadan bir gün sonra, Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim'in, İŞİD'in yenilgiye uğratılmasından sonra Suriyeli Kürtlerle özerkliğin konuşulabileceği açıklamasında bulunduğunu da hatırlatmış olalım.

Bağımsız bir Kürdistan'ın kendi parçalarında etkiler ve yankılar yaratacağı ve zamanla da kendi topraklarındaki Kürt parçalarını kaybedecekleri tarihsel korkusuyla savaş çığırtkanlığı yapıp tehditler savuran bu sömürgeci güçlerin, dediklerini yapıp yapamayacakları, yapmaları durumunda ise nelerle karşı-

laşacakları çok geçmeden görülecektir. Şimdilik, dile getirilen tehditleri gerçekleştirmenin sanıldığı kadar kolay olmadığını söylemekle yetinelim. Özellikle de sömürgeci Türk devletinin askeri müdahalede bulunma ve de ekonomik anlaşmaları iptal etme gibi tehditlerinin gerçek bir karşılığı olmadığının birçok işareti ve sebebi vardır.

KÜRT SORUNUNDA YENİ AŞAMA

Bağımsızlık referandumunun, bağımsız devletin ilan edileceği anlamına gelmediği, zaten bağımsızlığın da hemen ilan edilmeyeceği, müzakerelerin iki yılı bulacağı IKBY tarafından döne döne belirtiliyor. Buna rağmen bağımsızlık referandumunun, özellikle ve öncelikle Kürdistan'ın dört parçasındaki Kürtler ve onların politik temsilcileri üzerinde etki ve sonuçları olacak ve Kürt sorununu bölgede yeni bir aşamaya taşıyacaktır. Bunun bölgedeki dengeler ve güç ilişkileri üzerinde de sonuçları olacaktır.

Bağımsız Kürdistan referandumu'nun gerçekleşmesi va sandıktan çıkan sonuç, Barzani ve IKBY için tartışmasız bir siyasal ve moral zafer olmuştur. Referandum adımı, Barzani ve partisi için birçok amaç içeren iddialı bir girişim olmakla birlikte riskler de taşıyan siyasal bir hamle idi. Barzani tüm riskleri de göze alarak, kendisinin, elinde tuttuğu iktidarının ve partisinin etkisini ve konumunu güçlendirmeyi ve elbette ki aynı zamanda Kürt mülk sahibi sınıfın bir temsilcisi olarak ulusal davasının bugüne kadarki tüm siyasal kazanımlarını bağımsız devlet ile taçlandırmayı da hedeflemiştir.

İçteki ekonomik ve sosyal sorunların yarattığı tüm olumsuz koşullara, muhalefet partilerinin karşı duruşuna, bölgedeki sömürgeci gericiğin baskı, şantaj ve tehditlerine, emperyalist odakların "desteklemiyoruz, iptal edilsin" vb. tutumlarına rağmen referandumun gerçekleşmesinde kararlılık gösterilmiş ve sonuçta büyük bir başarıyla çıkmıştır. Böylece, bağımsızlık referandumunda umulan yarar çok büyük ölçüde elde edilmiştir. Sonuç, Barzani ve partisine karşı haklı eleştiriler üzerinden de olsa referandum karşısında 'Hayır' tutumu takınan ama son gün 'Evet' demek zorunda kalan öteki partilere de moral darbe olmuş, Barzani ve partisi için ise çok yönlü büyük bir imkana dönüşmüştür. İçte ve dışta konumu güçlenmekle kalmamış, daha geniş anlamda ise bölgedeki Kürt eksenli gelişmeye yeni bir ivme kazandırmıştır. Dolayısıyla "bölgede kaos yaratır, İŞİD'le mücadeleyi zayıflatır, Irak'ın toprak bütünlüğünden yanayız" gerekçeleriyle referanduma karşı olduklarını söyleseler de başta ABD olmak üzere batılı emperyalist güç odakları bu yeni durumu yeni bir düzeyde değerlendirecek, bu duruma uygun düşen ilişkilere girişeceklerdir.

Öte yandan Barzani ve IKBY, konumunu koruyabilmek ve hedeflerine yürüyebilmek için emperyalist güç odaklarına ve onların desteğine her zamankinden daha çok muhtaçtır. Zira referandum, bağımsız devletin ilan edilmesinin ilk ve önemli bir adımı idi. Bugüne kadarki varlığını ve kazandığı mevzileri büyük ölçüde ABD emperyalizminin destek ve himayesine borçlu olan IKBY, bağımsızlığın ilan edilmesinde de onların tartışmasız destek ve icazetine mecburdur. Bu durum Güneyli Kürtlerin büyük sorunu ve açmazıdır ve onlara ne türden akıbet hazırlayacağı da meçhuldür.

Bugün Ortadoğu'da emperyalistler kendi kirli emperyalist çıkarları doğrultusunda, halkları etnik, dinsel, mezhepsel ve ulusal olarak birbirine düşman edip kanlı boğazlaşmalara sürmüş durumdadırlar. Yanı sıra bölgede çatışan, çelişen ve çakışan bir dizi gerici senaryo uygulamaya konulmuş, emperyalist nüfuz mücadeleleri sertleşmiş bulunuyor. Bu açıdan bölge belirsizliklerle dolu çok yönlü istikarsızlık içindedir. Böylesi bir durumda Kürtlerin geleceği de birçok faktör tarafından belirlenecektir. Dolayısıyla Kürtlerin emperyalizmin aleti olmayı kabul etmeyerek kendi öz güçlerine dayanmaları ve bölge halklarıyla kader birliği içinde olmaları özel bir önem ta-

şmaktadır.

ULUSAL EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK MÜ?

Bugünkü uluslararası ilişkiler ve bölgedeki gelişmelerin yanı sıra Irak'ın önemli ölçüde güçsüz düşmüş olması gerçeğinden ve Kürt sorununun çözümü için dayatmasından hareketle bağımsız burjuva bir Kürt devletinin adımları atılmakta ve bu, muhtemelen giderek mümkün hale gelmektedir. Burjuva bir devlet oluşumu da olsa Kürtlerin ayrı bir devlet kurma hakları vardır ve bunu elde etmeleri önemlidir. "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı (UKKTH) siyasal bağımsızlık demektir" ve bu, baskı ve sömürgeci boyunduruk altında tutulan her mazlum halk için tartışmasıdır. Barzanî'nin hayalindeki türden bağımsız bir Kürdistan devleti, UKKTH'nın geri biçimi de olsa Kürtlerin tarihsel bir hakkı olduğu gibi onlar için tarihsel bir ilerlemedir de.

Bununla birlikte, Kürt mülk sahibi sınıflarla, bölgedeki kimi güçlerle ve emperyalist devletlerle işbirliği içinde gerçek bir ulusal kurtuluşun olamayacağı konusunda herhangi bir tartışma yoktur. Çünkü çağımızda her türlü baskı ve sömürünün olduğu gibi ulusal baskı ve sömürünün, ulusal köleliğin temelinde emperyalizmin egemenliği vardır. Dolayısıyla emperyalizmin iktisadi ve siyasi egemenliğinde ve bu egemenliğin içindeki toplumsal dayanağını oluşturan yarı-feodal ilişkilerden, aşiretsel yapıdan ve geleneksel ilişkilerden kurtulmadan gerçek ulusal kurtuluş ve özgürlük mümkün olmayacaktır. Sadece 20. yüzyılın bütün bir deneyimi değil, yanı sıra bizzat Güneyli Kürtlerin kendi süreçleri de buna tanıklık etmektedir. Güney Kürdistan'da on yıllara yayılan bir ulusal kurtuluş iddiasıyla sürdürülen bir mücadele ve geline yerde kazanılan yarı devletsel bir oluşum var. Fakat yarı-feodal ilişkiler, aşiretsel yapılar ve tüm öteki geleneksel gerici toplumsal ilişkiler olduğu gibi korunmakta, bunlar emperyalist egemenliğin yerli dayanakları olmakta ve Barzaniler de bunun politik temsilcileri konumunda bulunmaktadır.

Elbette ki Kürt ulusal sorununun tek bir çözüm biçimi olmadığını biliyoruz ve onların kazandığı ve kazanacağı her hakkı da meşru buluyoruz. Fakat, Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal özlemleriyle sınıfsal özlem ve taleplerini kapsayan bir mücadele çizgisi ve bunun ifadesi olacak bir ulusal ve sınıfsal kurtuluşun, Kürtlere gerçek bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük kazandıracağını iddia ediyoruz. Bu da dışta emperyalizmin kölecilik egemenliğinden, içte de bu egemenliğin toplumsal dayanağını oluşturan güçlerden kurtulmak demektir. Bu, Kürt sorununun devrimci çözümüdür. İşçi sınıfının temel tarihsel çıkarları üzerinden bakıldığı ve devrimci kimlik korunduğu sürece soruna başka türlü bakmak ve başka çözümleri savunmak olanaklı değildir.

Yurtdışında 100. yılı etkinliğine çağrı...

Ekim Devrimi 100. yılında!

"Gelecek mutlak sosyalizm!"

Yurtdışındaki komünistler Ekim Devrimi'nin 100. yılını merkezi bir etkinlik ile kutlamaya hazırlanıyorlar. İnsanlığın emperyalist-kapitalist barbarlığa mahkum olmadığını belirten Tertip Komitesi, Ekim Devrimi'nin açtığı sosyalizm yolunun yegane seçenek olduğunu vurguladı. 18 Kasım 2017'de, Almanya'nın Wuppertal kentinde gerçekleştirilecek etkinliğe çağrı metninin tamamı şöyle:

İŞÇİLER, EMEKÇİLER,

Bu yıl geleneksel merkezi gecemizi, dünyayı sarsan büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılını karşılamakta olduğumuz bir dönemde gerçekleştiriyoruz. Bu, bu yılki gecemize daha da özel bir anlam ve önem kazandırıyor.

Kapitalizm, insanlığa dair hiçbir sorunu çözemiyor, aksine yenilerini üretiyor ve olanları da ağırlaştırıyor. Sömürü ve baskı, utanç verici kölelik, ezilmişlik, işsizlik, açlık ve yoksulluk, eğitimsizlik, konutsuzluk, sağlık hizmetlerinden yoksunluk, ırkçılık, faşizm ve savaş, doğanın tahrip edilmesi vb. sorunlar ağırlaşarak işçi ve emekçilerin tüm yaşam alanlarını cehenneme çeviriyor.

100 yıl önce ilk emperyalist savaşla dünya işçilerine ve ezilen halklara büyük acılar ve dehşet verici yıkımlar yaşatan emperyalist haydutlar bugün yine iş başındalar. Emperyalist müdahaleler, işgaller ve savaşlar yayılıyor. Ortadoğu öne çıkmış olmakla birlikte dünyanın birçok bölgesi daha şimdiden savaş alanı haline gelmiş bulunuyor. Ürkütücü boyutlara varan ve dünyayı onlarca kez yok edecek olan nükleer, biyolojik, kimyasal vb. silahlanma yarışıyla yeni savaşların hazırlıkları yapılıyor. İnsanlık, emperyalist çetelerin ve büyük tekellerin kirli çıkarları için geçmiştekilerden daha da yıkıcı olacak savaşların ateşine sürükleniyor.

EMEKÇİ KARDEŞLER,

Elbette ki insanlık emperyalist-kapitalist barbarlık içinde çöküşe mahkum değildir. Olmadığını 100 yıl önce işçilerin, ezilen emekçi halkların ve tüm insanlığın yaşamında çığır açan ve yeni bir çağ başlatan Ekim Devrimi kanıtlamıştır. Tam 100 yıl önce, 1917'de, Çarlık Rusya'sında, işçi sınıfı önderliğinde Sosyalist Ekim Devrimi gerçekleşti. Rusya'nın çeşitli uluslarından işçiler ve ezilen halklar tam bir kader birliği yapar-

Ekim Devrimi 100. Yılında! Gelecek mutlak sosyalizm!

Program:

Konuşma
Sinevizyon
Gençlik Korosu
Serenat Ezgican
Tiyatral Şiir
Pınar Aydınlar
Grup Bajar

ak, önce çarlığı ve ardından da burjuvazinin iktidarını yıktılar. İktidarı kendi ellerine aldılar. Böylece, her türlü sömürü, baskı ve eşitsizliğin temeli olan özel mülkiyet tekeli kırarak insanın insana kulluğuna son vermenin yolunu açtılar.

Ekim Devrimi'nin eseri olan bu iktidarın ilk işi, emperyalist savaşa dur demek ve barışı sağlamak oldu. Toprak ağalarının kırbacı ve çar polisinin zulmü altında inleyen yoksul ve topraksız köylüler toprağa kavuşturuldu, toprak köleliğine son verildi. Çarlık Rusya'sı bir "halklar hapishanesi" idi. Sosyalist Ekim Devrimi, çarlık despotizminin ulusal baskısı altında inleyen köle ulusların, eşit ve özgür uluslar haline gelmelerinin yolunu açtı, onların tüm ulusal haklarını tanıdı. Kadınların her alanda ve her bakımdan toplumun en saygın bireyleri haline gelmesini sağlayan yasalar çıkarıldı. Ekim Devrimi'nin, ilerleyen süreçte burada sıralayamayacağımız daha nice mucizeler yarattığına tarih tanıklık etmektedir.

KARDEŞLER,

Demek oluyor ki bugünkü durum bir kader değildir. Bugünkü sömürü, baskı, soygun ve eşitsizlik dünyasında yaşamak zorunda değiliz. Biz de tam bir

kader birliği yaparak, kaderimizi elimize alabilir, onu kökten değiştirebiliriz. Her türden sömürüden, baskıdan, eşitsizlikten arındırılmış, herkesin "Bir ağaç gibi tek ve hür/ Ve bir orman gibi kardeşçesine" yaşadığı bir toplum mümkündür. Sovyet işçi ve emekçileri 100 yıl önce bunu başardılar, yenisinin de başarıla- cağından kuşku duyulmamalıdır.

Bu yıl aynı zamanda 19. kuruluş yılını da karşıladığımız Türkiye Komünist İşçi Partisi, yeni Ekimlerin Türkiye'deki teminatıdır. Zira "Sosyalizmin ve uluslararası proletaryanın sınıf mücadelesinin iki yüzyıllık devrimci tarihini sahiplen"en, "ondan eleştirel bir biçimde yararlan"an TKİP, "Proletarya devrimleri çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ilke ve ideallerine kararlılıkla sahip çık(-mayı), kendine rehber al(mayı)" sarılmaz bir ilke düzeyinde savunmakta, tüm olanaklarını, güç ve enerjisini yeni Ekimler uğrunda seferber etmektedir.

Bu mücadeleyi büyütme çerçevesinde, sizleri "Ekim Devrimi 100. yılında! Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarı ile düzenleyeceğimiz gecemize katılmaya ve sosyalizme olan inancımızı, coşkumuzu ve sevincimizi paylaşmaya çağırıyoruz.

GECE TERTİP KOMİTESİ

Hamas-El Fetih uzlaştı;

Filistin'i anti-emperyalist/anti-siyonist direniş özgürleştirir!

Halen Filistin'in en güçlü siyasi hareketleri olan Hamas-El Fetih ikilisi, on yıl önce Gazze ile Batı Şeria'yı birbirinden ayırdılar. El Fetih, Batı Şeria'da Mahmut Abbas liderliğinde "iradesiz" bir hükümetle oyalanırken, Gazze Şeridi'ni kontrol eden Hamas ise, direniş hareketinden çok siyasal İslamın bir bileşeni gibi hareket etti. Bu uğursuz durum, ırkçı-siyonist İsrail devletinin baskı ve zorbalığına maruz kalan Filistin halkının sorunlarını arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

Geçen yıllarda da birleşme yönünde çabalar olmuş, fakat olumlu bir sonuç alınamamıştı. Her taraf ötekini bölünmeden sorumlu tutarken, bu vahim sorunun çözülmesi yönünde ciddi adım atan olmamıştı. Geçen hafta Mısır istihbaratının arabuluculuğunda yapılan görüşmelerde anlaşmaya varıldığı bildirildi. Atılan bu adımın yaratacağı sonuçlar belli olmamakla birlikte, tarafların anlaşması genelde olumlu karşılandı. Bununla birlikte anlaşmanın Filistin halkının derdine derman olmasını bekleyen yok...

"ARABULUCU" MISIR İSTİHBARATI

Filistin gibi direnişçi bir halkın temsilcisi olma iddiası taşıyan bu iki siyasal akımın anlaşabilmek için Mısır istihbaratına muhtaç olmaları, trajiktir. Zira Mısır, Camp David anlaşmasına imza atarak İsrail'e çatışmayı gündeminden çıkaran ilk devlettir. Gazze'ye uygulanan ablukanın suç ortağı olan bu rejim, 2011'de patlak veren halk isyanından sonra da Filistin politikasını değiştirmedir. Cihatçı çetelerin Gazze'den Mısır'a sızdıkları iddiasına dayandırılrsa da, Gazze ablukasını Filistin halkını cezalandıran acımasız bir uygulamadır.

Tarafları uzlaştıran Mısır, Gazze'nin dünyaya açılan soluk borusu olan Refah Sınır Kapısı'nı yeni açtı. Hem anlaşmanın sağlanması hem Refah kapısının açılması Hamas'ın son dönemde çizgisini revize etmesi sayesinde mümkün oldu. 2011'den bu yana İhvan'ı (Müslüman Kardeşler) bir politika izleyen Hamas'ın

Anti-emperyalist/anti-siyonist duruşu net olan, direniş dinamiklerini birleştirmeyi esas alan, enternasyonal dayanışmayı güçlendiren devrimci bir önderlik, Filistin davasının acil ihtiyacıdır. Gerçekleştirilmesi kolay olmasa da, verili koşullarda Filistin halkının önünde başka bir çıkış yolu bulunmamaktadır.

Mısır'la ilişkileri gerilimliydiler. Zira İhvanı terör örgütü ilan eden Mısır, Hamas'ı da aynı kefeye koyuyordu. Hamas yönetiminin değiştirilmesi, "yeni siyasi belge"nin ilanı, bazı liderlerin özeleştirisi yapması gibi gelişmelerin ardından Mısır kapıları yeniden açıldı.

Vurgulamak gerekiyor ki Mısır, Filistin davasına "güvenlik sorunu" penceresinden bakıyor. Anlaşmanın Mısır istihbarat şefi gözetiminde sağlanması da bu bakışın göstergesidir.

HAREKET DEVRİMCİ OLMAYINCA

Hamas'la El Fetih Filistin'in en güçlü örgütleri olsa da, siyonist işgale karşı mücadelede birleştirici bir rol oynamaya vafından yoksunlar. ABD-İsrail ikilisiyle uzlaşarak Filistin sorununu çözeceğini varsayan El Fetih, uzlaşmacı/teslimiyetçi batağa saplanıp kalmıştır. Mahmut Abbas liderliğindeki El Fetih Filistin davasını dert etmekten çok, Batı Şeria'daki orta sınıfların rahatı ve güvenliği ile meşgul. Siyonist işgale karşı direniş tasvip etmediğini ilan Mahmut Abbas yönetimi, bu haliyle "huzur için kölelik" parolasını benimsemiş görünüyor.

"Direniş hareketi" olma iddiasını sürdüren Hamas ise, AKP iktidarı, Katar rejimi gibi bölgenin ultra gericileriyle işbirliği yaparak, dolaylı da olsa emperyalist/siyonist projenin aparatı durumuna düştü. Filistin orta sınıflarının siyasal İslamcı kanadının temsilcisi olan Hamas, AKP-Katar çizgisine angaje olarak Filistin davasına zarar vermiştir. Hamas'ın yeni seçilen liderliği bu hatayı düzeltmek istediğini belirtse de, siyasal İslamcı çizgiye dayanarak bunu başarmak kolay değil. Yaşadığı sıkışmadan dolayı yeni bir yönelime giren Hamas liderliğinin, ilkesel bir tutum değişikliğinden çok, pragmatist bir refleksle hareket ettiğini söylemek mümkündür.

Bu iki hareketin sınıfsal konumu, bu konuma dayalı ideolojik/programatik çizgileri, İsrail işgaline karşı mücadelede tutarlı bir çizgi izlemelerine engel olduğu gibi, Filistin halkının talep ve özelemlerini esas alan bir mücadele hattı izleme yeteneğinden de yoksun bırakıyor. Bu anlayışlarla emperyalizme karşı net bir tutum alınamayacağı gibi, Filistin halkının işgale karşı direnişini birleştiren bir rol oynamaları da mümkün değil.

TEK ÇIKIŞ YOLU DEVRİMCİ ÖNDERLİKTİR

Uzun yıllar boyunca Filistin direnişinde belirleyici bir rol oynayan devrimci akımların ikinci plana düşmesi ve Filistin'in El Fetih-Hamas ikilisiyle anılır olması bir talihsizliktir. Zira bu iki hareket hem mücadeleyi zayıflatmış hem Filistin'le enternasyonal dayanışmanın gerilemesinde uğursuz bir rol oynamışlardır. Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmaya giren ilerici-devrimci akımlara sırtını dönen El Fetih-Hamas ikilisi ABD emperyalizmi ve bölgedeki kuklalarıyla işbirliği yapmakta ise sakınca görmemiştir. Böylesi anlayışlarla Filistin mücadelesinin ilerletilmesinin imkansız olduğu aşikardır.

Vahşi siyonist işgale, gerici kuşatmaya, Hamas-El Fetih ikilisinin yarattığı tahribatlara rağmen Filistin halkının direniş iradesi kırılmamıştır. Ancak bu onurlu/inatçı direniş eğiliminin Filistin üzerindeki El Fetih-Hamas vesayeti kırılmadan hakkıyla gelişip serpilmesi artık mümkün değil. Direnişin gelişip serpilebilmesi için Filistin davasını esas alan devrimci/birleştirici bir önderlik şart.

Anti-emperyalist/anti-siyonist duruşu net olan, direniş dinamiklerini birleştirmeyi esas alan, enternasyonal dayanışmayı güçlendiren devrimci bir önderlik, Filistin davasının halihazırdaki acil ihtiyacıdır. Bunun gerçekleştirilmesi kolay olmasa da, verili koşullarda Filistin halkının önünde başka bir çıkış yolu bulunmamaktadır.

Abbas: Hamas talebimizi yerine getirdi

Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas, Hamas'ın Gazze'deki hükümet işlerini yürütmek için kurduğu İdari Komite'yi feshetmesini değerlendirdi.

El Fetih lideri Abbas, partisinin merkez komite toplantısında yaptığı konuşmada, Hamas'ın geçtiğimiz hafta açıkladığı, Gazze'deki İdari Komite'yi fesih kararıyla, "uzlaşma hükümeti" için taleplerini yerine getirdiğini söyledi.

2014 yılında kurulan fakat Hamas-El Fetih gerilimiyle göreve başlayamayan "uzlaşma hükümeti" için adımlara devam edeceklerine değinen Abbas şu ifadeleri kullandı:

"Gazze'deki İdari Komite'nin feshedilmesi daha önce Hamas'tan talep ettiğimiz bir şeydi, yerine getirilmiş oldu. Şimdi, arzuladığımız ülke bütünlüğünün sağlanması konusuna yöneleceğiz."

“Turnuvayı birliğimizi ve mücadelemizi güçlendirmek için bir adım olarak görüyoruz”

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) tarafından Kartal'da düzenlenen Birlik Turnuvası devam ediyor. *Liselilerin Sesi* olarak turnuvaya katılan işçi ve öğrencilerle hem turnuva hakkında hem de çeşitli konular üzerine röportaj yaptık.

- “Başka bir dünya mümkün!” şiarı ile başlayan Birlik Turnuvasında ilk olarak dikkatinizi çeken ne idi?

Heft Bra Spor’lu bir işçi: Turnuvada çıktığımız ilk maçtan itibaren rekabetin değil dostluğun, eşitliğin ve kardeşliğin olduğunu gördük. Örneğin bizim takımın çoğunluğunda Kürt oyuncular var ve biz turnuva boyunca Kürtçe konuştuk ve hiçbir baskı ile karşılaşmadık. Yani turnuvada serbest dil konuşma hakkı vardı. Kürtçe, Zazaca her şey. Turnuvaya geldik kardeşliği öğrendik ve dedik ki “spor kardeşliktir!” Turnuvanın ilk gününden şu ana kadar büyük bir heyecan yaşadık. Turnuva çok güzel ve eğlenceli geçiyor.

Ayak Takımı Spor oyuncusu bir lise-li: Bizim için turnuva başka bir anlamda başladı. Tekil tekil katılımda bulunan arkadaşlar ile sıfırdan bir takım oluşturduk ve buna “Ayak Takımı” dedik. Biz başka bir dünya mümkün şiarını sıfırdan küçük bir örgütlülük kurarak başlattık. Bu bizim için önemli idi. Tanımadığımız kişiler ile kaynaşma ortamı oldu ve futbol sayesinde kaynaştık. Burada kapıdan girişten itibaren sıcak bir ortam vardı.

Ayak Takımı oyuncusu başka bir lise-li: Burada bizim de ilk olarak karşımıza çıkan şeyin kendisi sıcak bir ortamın olması idi. Birbirini daha önce hiç görmemiş kişiler hemen kaynaştı ve kimse birbirine selam vermeden topa dokunmadı. Böylece diğer maçlara göre 1-0 önde

başladık. Var olan sistem özellikle bizim gibi lise öğrencilerini yalnızlaştırmaya çalışıyor ve yan yana gelmemizi çeşitli araçları ile engellemeye çalışıyor. Çünkü kalabalığın içinde yalnızlaştırmak istiyor. Biz özellikle kurduğumuz Ayak Takımı ile bu yalnızlığı yok ettik. Çünkü herkes bizdendi. Hepimiz birbirimize destek olduk ve gücümüz birliğimizden geldi.

- Turnuva toplumun çeşitli kesimlerinin yan ana geldiği ve kendi taleplerini maç öncesi ozalitlerle yansıttığı bir alan da oluşturdu. Örneğin işçiler “Kıdem tazminatı haktır, gasp edilemez!” öğrenciler ise “Gerici eğitim müfredatına geçit vermeyeceğiz!” ozaliti ile yer aldı. Turnuvanın bu yönü ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Heft Bra Spor’lu işçi: Herkesin hakkına saygı duyulmasını istiyoruz. Eşitliğin ve kardeşliğin bir arada olmasını istiyoruz. Dostça ve kardeşçe bir oyun oynadık. Bunu pankartlarımızla da göstermek istedik.

Ayak Takımı oyuncusu bir lise-li: Bizler maça başlamadan önce bunun sıra-

dan bir maç olmayacağı konusunda ilk olarak bir konuşma yaptık. Bizler bu turnuvayı, işçi ve emekçilerin, öğrencilerin birlik ve mücadelesini güçlendirmek için bir adım olarak gördük.

- Turnuvada altı çizilen başka bir başlık ise, Metin Kurt’un da sözlerinde yaşam bulan “futbol borsada değil arsa da oynanır” başlığı idi. Sizce endüstriyel futbola karşı başka bir dünya mümkün mü?

Heft Bra Spor’lu işçi: Tabi ki de mümkün. Günümüzde futbol paraya çevrilmiş durumda. Futbolu paraya dönüştürmek lazım. Her şey para değil. Futbolun futbol için oynanması lazım. Günümüzde futbol şike ve kumar üzerinden yönetiliyor. Kimsenin hakkının yenmemesi lazım.

- Gerek dünya gerekse Türkiye zor dönemlerden geçiyor. Buna karşılık her yerde işçiler ve emekçiler bir direniş ağı örüyor. Örneğin; işçiler toplu iş sözleşmeleri için çeşitli grevler ile, kamu emekçileri KHK ile işten atılmaları karşı çeşitli illerde direnişler ile, öğrenciler

gerici müfredata karşı eylemlilikler ile bir mücadele hattı oluşturuyor. Sizin de Birlik Turnuvası’ndan direnişlere vereceğiniz mesaj nedir?

Heft Bra Spor’lu işçi: Hepsini destekliyoruz. Bizler de Kürt halkının bir bileşeni olarak dilimizin tarihçesini, lehçesini öğrenmek istiyoruz. Ve tüm halklara eşitlik diyoruz ve “Yaşasın halkların kardeşliği!” diyoruz.

Ayak takımı oyuncusu bir lise-li: Herkesin örgütlenmesi lazım. Baştaki kişinin tek bir cümlesi ile yaşamımızı altüst etmesine izin vermemesi lazım. Örgütlü olursak herhangi bir şeye karşı tepkimizi çok daha büyük ortaya koyabiliriz. Bireysel olursak bunu başaramayız.

Ayak takımı oyuncusu başka bir lise-li: Bu direniş örenler hepimizin abileri, babaları, hatta bir fil kendimiziz. Bizler meslek liseliyiz. Bir bakıma ücretli köleler olarak yetiştiriliyoruz. Ve işçi sınıfının bir parçasıyız. Onun için geldiğimiz yeri biliyoruz. Ezilenlerin kimler olduğunu biliyoruz. Bundan kaynaklı tüm işçi sınıfını direnenlerin yanında olmaya ve direniş büyütme çağırıyoruz.

LİSELİLERİN SESİ / KARTAL

DGB Türkiye Meclisi gerçekleştirildi

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Türkiye Meclisi 23 Eylül Cumartesi günü İstanbul’da toplandı.

Açılış konuşmasıyla başlayan mecliste, ilk olarak emperyalist-kapitalist sistemin bir bunalım içerisine girdiği üzerinde duruldu. Bu bunalım sonucunda Kürt ve Ortadoğu halkları başta olmak üzere kirli savaş politikalarının arttırıldığına örnekler üzerinden değinilerek, tüm dünyada tırmandırılan gericilik ve milliyetçiliğin de bu bunalımın bir parçası olduğu vurgulandı.

Türkiye’deki politik atmosferin ele alındığı konuşmada, 15 Temmuz döneminden bu yana süren OHAL ve KHK’lara değinilerek bu süreçte yapılan hak ihlalleri ve devrimci, ilerici güçlere yönelik saldırılar dile getirildi. Devamında, eğitim alanında devreye sokulan saldırıların ifade edilmesinin ardından DGB olarak Ekim Devrimi’nin 100. yılının coşkusuyla okullarda “Özgürlüğümüz ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!” şiarını ete-kemiğe büründürme çağrısı yapılarak konuşma sonlandırıldı.

Ardından meclis gündemlerinden ilk başlık olan yaz çalışması üzerine değerlendirme yapıldı. Yaz dönemi öğrencilerin tatile girdiği bir dönem olmasına rağmen DGB olarak “Mücadelenin tatili yoktur!” denilerek yaz dönemi boyunca yapılan sınıf çalışmaları ve eğitim çalışmaları ele alındı.

İkinci başlık olarak siyasal gelişmeler ele alınırken Ortadoğu’daki son gelişmeler konuşuldu. Irak Kürdistan’ında gerçekleşecek referandum üzerinde durulurken, “ulusların kendi kaderini tayin hakkı”, SSCB çatısı altında bulunan uluslardan ve elde ettikleri haklardan örnekler verilerek tartışıldı.

Meclisin bir sonraki gündeminde, gençlik hareketinin mevcut durumunun

değerlendirilmesinin ardından üniversitelerdeki son tablo konuşuldu. Baskının ve keyfi uygulamaların arttığı böylesi bir dönemde nasıl faaliyet yürütülmesi gerektiğine dair tartışmalar gerçekleştirildi. Mesleki eğitimin de konuşulduğu bu başlıkta, meslek yüksekokullarında bulunmanın önemi üzerine duruldu.

Ekim Devrimi’nin 100. yılı olmasının da vesilesiyle Ekim Devrimi de ayrı bir başlık olarak gündeme alındı. Ekim Devrimi’nin halen güncel olduğu üzerine yapılan tartışmalarda gençliğe bunu anlatmanın yol ve yöntemleri tartışıldı. Yayınlar üzerinden önerilerin ve kararların da alınmasının ardından meclis sonlandırıldı.

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Geçtiğimiz günlerde toplanan Birleşmiş Milletler 72. Genel Kurulu'nda konuşan burjuvazinin temsilcileri "toplumsal cinsiyet eşitliği" konusundaki hassasiyetlerini(!) ortaya koydular. Konuşmaların genel temasını "kalkınma" ve "kâr" oluşturmuyordu. Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ömer Koç konuşmasında kadınların işgücüne katılımının ülkenin kalkınmasını sağlayacağından dem vururken, Güler Sabancı ise daha açık konuştu. Sabancı "kadınların erkeklere göre daha tasarruflu" olduğunu belirterek, "yaratıkları ekonomik değer, müşteri olarak seçici, yönetici olarak karar verici ve ekonomiye sağladığı katkılar" nedeniyle önemsedikleri kadınların yönettikleri şirketlerin yüzde 15 daha fazla kar yaptığını açıkladı.

Bu konuşmalar aslında bir sınıf olarak kapitalistlerin kadına bakışını gözler önüne seriyor. Kadın-erkek eşitliği deyince akıllarına kâr ve kalkınmadan ötesi gelmeyenlerin, bu eşitliği sağlamak adına "kadınlara müjde!" olarak sundukları her tasarının aslı kadının kölelik prangasına eklenen yeni bir halka oluyor. Yine geçtiğimiz günlerde Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nı ziyaret eden kadın patronlar kadın istihdamını arttırmak için omuzlarındaki yükü hafifletecek bazı adımlar atılmasını istemiş ve önerilerde bulunmuşlardı. Kadının "kutsal annelik vazifesi"ni öne sürerek yarı zamanlı çalışma, ev eksenli çalışma gibi esnek çalışma biçimleri ile kadının iş güvencesini elinden alanlar, ev içi köleliği de perçinlemeyi amaçlıyorlar.

Kendinden önceki sistemlerden farklı olarak kapitalizm, kadının mutfak ve yatak odası köleliğine ek olarak çalışma

yaşamı köleliğini eklemiştir. Kadının ev içi emeğini görmezden gelen kapitalist sistem, iş hayatında da kadının üretimini "destek" boyutunda görmüş, daha düşük ücretlendirmiştir. Bugün en gelişmiş kapitalist ülkelerde dahi kadınlar aynı iş yaptıkları erkeklerden daha düşük maaş almaktadırlar. Örneğin Almanya'da kadınlar, aynı nitelikte iş yaptıkları erkeklerden yüzde 6 daha düşük ücret alıyor. Ayrıca kadınlar erkeklere göre yüzde 52 daha fazla ücretsiz iş (ev işleri, çocuk ve yaşlı bakımı vb.) yapıyorlar. Dünya genelinde bir kadının aynı iş yaptığı erkekle aynı ücreti alabilmesi için tam 100 gün daha fazla çalışması gerekiyor.

KADININ KURTULUŞUNUN TOPLUMSAL KOŞULLARI

Sınıflı toplumlarla beraber gelişen ataerkil tek eşli aile ile birlikte ev işleri kamusal niteliğini yitirdi ve bir özel hizmet durumuna geldi. Toplumsal üretimden uzaklaştırılan kadın ise bu özel hizmetin ücretsiz emekçisine dönüştü. Üretim araçlarında yaşanan gelişmeyle

birlikte kitleler halinde üretime sürülen kadın emeği, erkek emeğinden ucuz görülmüş, diğer taraftan ev işleri, çocuk bakımı gibi işler kadının yakasını yine bırakmamıştır. İş yerindeki emeği küçük görülen, ufku dört duvarla sınırlandırılan kadının zihni köretilmiş, bilinci geri tutulmuştur.

Kadının çevresine örülen bu duvarları parçalamasının yolu ise toplumsal üretime katılmasıdır. Bunun için kadına "annelik vazifesini" hatırlatanlara ücretsiz kreş hakkını hatırlatmalı, ev köleliğini dayatanlara karşı ise güvenceli iş talebi yükseltilmelidir.

Gerek kadın gerek erkek emeğinin kurtuluşu ise ücretli kölelik düzeninin ortadan kaldırılması ile mümkün olacaktır. Keza, üretici faaliyetin, kölelik koşullarının hakim olduğu bir zorunluluk alanı olmaktan çıkartılması, özgür insan etkinliğine dönüştürülmesinin yolu da böyle olacaktır. Ancak bu yolla insan soyunun üretimi toplumsal bir işlev olarak görülebilir, kadını karanlığa gömmek isteyen din baskısı ortadan kaldırılabilir, kadını eve kapatmak isteyen geleneksel kalıpları

parçalanabilir.

Bunun ilk adımları da 100. yılında olduğumuz büyük sosyalist Ekim Devrimi ile atılmıştır. Ekim Devrimi'nden hemen dört gün sonra "eşit işe eşit ücret" hakkı yasal güvence altına alınır. Kadının geri kalmışlığını bir an evvel ortadan kaldırmak için yaygın bir şekilde okullar ve kurslar açılır. Kadının iş yaşamına atılmasının önündeki en büyük engellerden birisi olan ev işleri ve çocuk bakımı ortak yemekhaneler, çamaşırhaneler, ücretsiz kreşler ve çocuk bakımevleri gibi toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülmeye çalışılır. Dünya üzerinde kürtaj hakkını ve regl iznini ilk tanıyan devlet, SSCB'dir.

1917'de gerçekleşen sosyalist devrim, yüzyıllardır toplumsal hafızaya işletilmiş kadının ikinci cins konumunun kırılması için nesnel zemini oluşturmuştur. Kadın artık ev hizmetçisi değil, toplumsal yaşamda erkekle eşit haklara sahip bir insan olarak kendine yer bulmuştur. 100 yıl önce gerçekleşen Ekim Devrimi bugün hâlâ sağladığı kazanımlarla kadınlara yol gösteriyor!

Y. LEVLA

OHAL kadını eve kapatıyor

HDP'nin Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'ne sunduğu olağanüstü hal dönemi kadın hakları raporuna göre OHAL sürecinde kamudan 25 bin 523 kadın ihraç edildi. Bu rakam toplam ihraçların yüzde 23'üne denk geliyor. "Türkiye'de Kadın Hakları İhlalleri" başlıklı raporda, kamudan ihraç edilen kadınların OHAL şartlarında yeni iş bulamadığı ve ekonomik özgürlüklerini kaybettiklerine dikkat çekildi.

Raporda, KHK'larla kamudan ihraç edilenlerin yüzde 23'ünün (25 bin 523) kadın olduğu ifade edildi. Kamuda muhalif kimliğiyle tanınan kişilerin ihraç edildiğine dikkat çekilen raporda, Haziran 2017 tarihi itibarıyla KESK'e bağlı 11 sendikadan ihraç edilen toplam 3 bin 100 çalışanın 600'den fazlasının kadın olduğu ifade edildi. Raporda, yurtdışı bursu iptal edi-

len öğrencilerin 3'te birinin, üniversitelerden ihraç edilen akademisyenlerin ise 5'te birinin kadın olduğu belirtilerek ekonomik özgürlükleri ellerinden alınan kadınların OHAL'in yarattığı baskı ortamında yeni iş bulmalarının da neredeyse imkansız olduğuna dikkat çekildi.

Raporda, OHAL döneminde 11 kadın derneği ile bir çocuk hakları derneğinin kapatıldığı ifade edildi. Kamudaki ihraçların kadına yönelik şiddete karşı kamu kurumlarının da görevlerinin aksamasına neden olduğu belirtilen raporda, şiddete uğrayan kadınların karakola gittiklerinde yeterli personel olmadığı için saatlerce beklemek zorunda kaldığı belirtildi.

35 kadın belediye başkanının, 16 kadın gazetecinin ve HDP'li 5 kadın milletvekilinin

de tutuklandığı belirtildi.

Raporda, 2017 yılının ilk 7 ayında 170 kadın ve kız çocuğunun öldürüldüğü, 50 kadına tecavüz edildiği, 126 kadının taciz edildiği, 215 kız çocuğuna cinsel istismarda bulunduğu, 237 kadına şiddet uygulandığı belirtildi. Raporda, yargının kadına yönelik şiddete ilişkin yeterli bilgi ve duyarlılığa sahip olmadığı kaydedildi.

Eğitimin dinselleştirildiği belirtilen raporda, kız çocuklarıyla erkek çocukların pek çok okulda ayrı eğitim almaya başladığı, bu durumun eğitimin laik niteliğine aykırı olduğu ifade edildi. Raporda yeni müfredatta uluslararası çocuk hakları sözleşmelerine ve medeni hukuka aykırı ve ayrımcı ifadelerin yer aldığı dile getirildi.

“Öz savunma”yı ihtiyaç kılan düzen yıkılmadıkça kadın cinayetleri devam edecektir

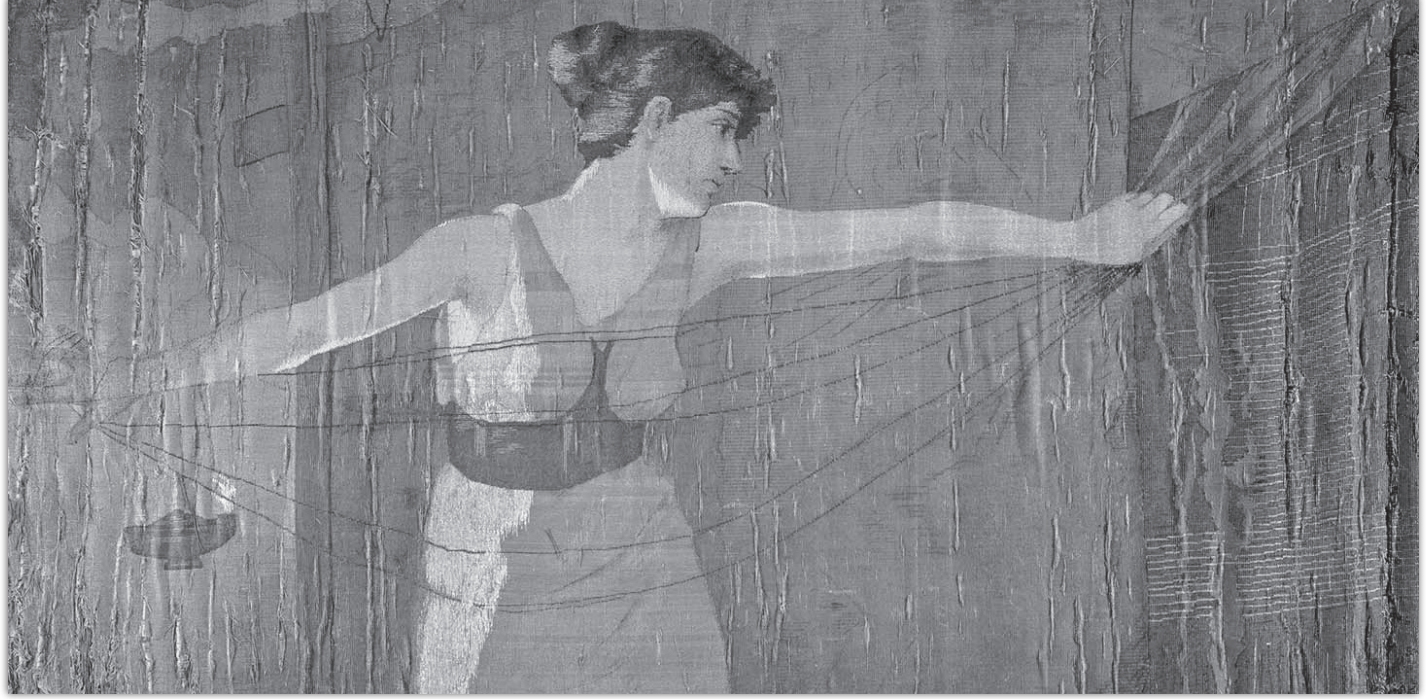
Kendisini fuhuşa zorladığı için eşini öldüren ve kefaletle serbest kalan Çilem Doğan'ın ardından son olarak Yasemin Çakal'ın tahliyesi ve Nevin Yıldırım'ın bozulan müebbet hapis cezası kadınlar arasında haklı olarak büyük bir sevince konu oldu. Kadını görmeyen ve duymayan yargıda açılan bir gedik oldu bu kadınların* davası.

Umutları büyüttü, dayanışmayı güçlendirdi. Fakat öte yandan bir kez daha yargıda alınan “başarılar” sorunun sınıfsal özünü perdeledi, açılan gediğin güç aldığı asıl olguyu arka plana attı. Öz savunma “hakını” yargı da kimi örnekler üzerinden tanıyınca geriye çeşitli feminist gruplar adına öz savunmayı örgütlemek kaldı!

ÖZ SAVUNMAYI DOĞURAN KAPİTALİZM

Evet, Yasemin'in, Çilem'in, Nevin'in ve daha birçoklarının başka bir kurtuluş yolu yoktu. Yapılan fiil, öz savunma idi ve bu kadınları buna iten etken kapitalist sistemin kadına biçtiği rolün kendisiydi. Nasıl ki, kadın cinayetlerinin asıl faili kadını metalaştıran, erkeğin malı olarak lanse eden ve bu zihniyeti körükleyen kapitalist sistemin kendisi ise kadınları öz savunmaya mecbur bırakan da bu sistemdir.

Kadın, bu sistem içerisinde aileden başlamak üzere tüm toplumun bedeni üzerindeki hükümdarlığı karşısında kapana sıkışmıştır. Şiddet, bir döngü halinde kadını sardığında tüm çıkış yolları kapalıdır. Kadınların koruma kararlarına rağmen katledilmesi bunun açık delilidir. Göz göre göre gelen ölümler, kadının kaçtığı her yerde devlet eliyle bulunup katiline teslim edilmesi bir tek şeyi göstermektedir; kadın cinayetleri bu sis-

Şiddet döngüsünü üreten bu sistem karşısında verilecek mücadele içerisinde kadın özgürleşecektir. Zira yargıda açılan gedikler de kadınların sınıfsal, cinsel, ulusal sömürüye karşı verdikleri mücadelenin sayesinde. Özgürleşmeye atılan adımlarda sadece bir ara duraktır.

temin fitratında vardır ve kadın için bu sistem içerisinde bundan kaçış mümkün değildir.

KURTULMAK İSTEDİĞİMİZ BİR “HAK”

Gelinen yerde kadınların şiddet döngüsü içinde sıkışmışlıkları sonucu başvurdıkları “öz savunma” amaçlaşmaya doğru hızla evrilme tehlikesi taşıyor. Öz savunma meşrudur, fakat kadınların gerçek kurtuluşu öz savunmayı ortaya çıkaran zeminin ortadan kaldırılmasındadır. “Öz savunma hak” denilmektedir fakat unutulmamalıdır ki, bu “hak” kullanılmasına gerek kalmayacağı günler için mücadele etmek de bir görevdir. So-

runun gerçek çözümü buradan geçmektedir.

Şiddet döngüsünü üreten bu sistem karşısında verilecek mücadele içerisinde kadın özgürleşecektir. Zira yargıda açılan gedikler de kadınların sınıfsal, cinsel, ulusal sömürüye karşı verdikleri mücadelenin sayesinde. Özgürleşmeye atılan adımlarda sadece bir ara duraktır.

Kapitalizmin yargı mekanizmasında öz savunmanın tanınması kapitalizmin kadını şiddetten kurtaramayacağını açık itirafıdır. Bu itiraf belgesi kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinde kapitalizmin teşhiri adına bir silah olabilmektedir.

Son yıllarda kadına yönelik şiddet vakaları artsa da artan bir başka olgunun da kadınların şiddete, sömürüye, baskı-

ya ve gericiğe karşı mücadelesi olduğu unutulmamalıdır. Bu mücadele kapitalizmin temellerine yöneldiğinde ve işçi kadınların öncülüğünde sınıfa karşı sınıf bakışı ile örüldüğünde kadınlar için eşitlik ve özgürlük günleri gelecektir.

* Yasemin Çakal eşi tarafından sistematik cinsel saldırıya uğrayan, şiddetten ve tecavüzlerden kaçabilmek için her yolu deneyen, kendisine ailesinden ve devletten hiçbir elin uzanmadığı gibi “kocandır” denilerek gerisin geri tecavüzcüsüne teslim edilen ve sonunda kurtuluşu onu öldürmekte bulan kadınlardan biri. Nevin Yıldırım ise silah zoruyla tüm köyün bilgisi dahilinde üç sene boyunca tecavüze uğrayan bir kadın. Kimsenin engel olmadığı aksine hakkında “dedikodu” ettikleri kadınlardan biri. Nevin de kurtuluşu tecavüzcüsünü öldürmekte buldu.

Koruma isteyen kadının kızı katledildi

Sermaye düzeninde kadın cinayetleri ve kadınlara yönelik saldırılar durmuyor. Üstelik, kadın cinayetleri toplumu çürütme temelinde “sıradanlaştırılıyor.”

Edinilen bilgiye göre, Zeliha Ç., İstanbul'da sevgilisi Mehmet M.'den ayrılarak Balıkesir Edremit'te annesinin yanına gitti. Mehmet M. ise Edremit'e gelip Zeliha Ç.'nin evine taş atarak saldırıda bulundu. Bunun üzerine Zeliha Ç., Mehmet M.'yi şikayet edip koruma

istedi.

Zeliha Ç., 26 Eylül sabahı 6 yaşında ki kızı Zeynep'i okula götürdüğü sırada Mehmet M. bir otomobilden anne kızı pompalı tüfekte ateş açtı. Saldırıda küçük kız Zeynep ölürken, anne Zeliha Ç. de yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Olayın ardından tüfeği atan ve otomobili 500 metre ileride terk ederek kaçan Mehmet M. -birkaç gün önce “bulunamadığı” iddia edilirken- Balıkesir'de yakalandı.

Nevin Yıldırım'ın cezası bozuldu

Nevin Yıldırım'a tecavüzcüsünü öldürdüğü için “müebbet hapis cezası” veren mahkemenin kararına ilişkin temyiz davası sonuçlandı.

Yargıtay, Yıldırım'ın müebbet hapis cezasını bozarak tekrar yargılanmasının önünü açmış oldu. Öte yandan Yıldırım'ın tutukluluk halinin devamına

karar verildi.

Tecavüzcüleri koruyup, tecavüzleri meşrulaştırırken kadınları en ağır şekilde cezalandıran düzen yargısı; üç yıl boyunca uğradığı cinsel saldırıdan tecavüzcüsünü öldürerek kurtulabilen Nevin Yıldırım'a müebbet hapis cezası vermişti.

Değiştirmek için kapitalist dünyayı kavrama kılavuzu

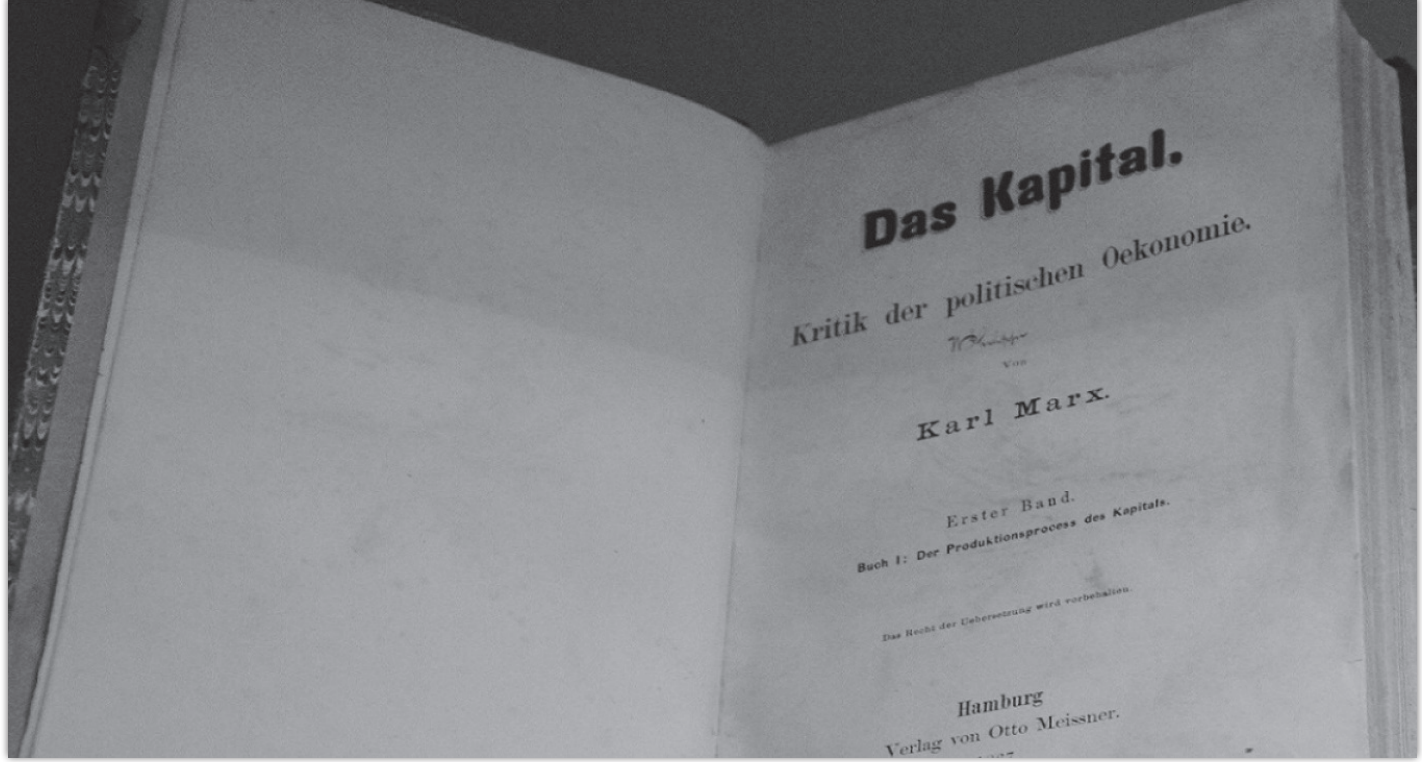
Kapital 150 yaşında

“Şimdiye kadar filozoflar dünyayı yorumladılar. Aslolan onu değiştirmektir” demişti Marx. Yoldaşı Engels’le birlikte, Marksizm’i ve bilimsel sosyalizmi inşa eden Marx’ın 11. tezi “aslolan devrimdir” olarak da anlaşılabilir. Devrim için -söz konusu sosyalist devrim olduğunda- kapitalist dünyayı tanımak ve kavramak gerekiyor. Marx’ın yazdığı *Kapital* yapısı en kısa ifadesiyle değiştirilecek olan kapitalist dünyayı kavrama kılavuzudur. *Kapital*’ın birinci cildi Marx tarafından Eylül 1867’de yayınlandı. Ne var ki Marx’ın ömrü sonraki ciltleri bizzat yayınlamaya yetmedi. 1883’te Marx öldükten sonra ikinci ve üçüncü ciltleri Marx’ın notlarından yayına hazırlayan Engels oldu.

MARX’IN PRATİK DEVRİMCİ KARARLILIĞIYLA KAPİTAL’İN ORTAYA ÇIKIŞI

Marx teorisyen olarak öne çıkar. Bilimsel sosyalizmin teorisini Engels’le birlikte diyalektik yöntemle oluşturdular. Bilimsel sosyalizmin ilk teorik temeli Marx ve Engels tarafından 1848’de yayınlanan *Komünist Manifesto*’dur. O günlerde Marx ve Engels’in önderlik ettiği Komünist Birlik’in programı olarak hazırlandı *Komünist Manifesto*. 1867 Eylül’ünde Komünist Birlik pratikte artık yoktu, ama *Kapital*, *Komünist Manifesto*’da yapılan devrim çağrısını sarsılmaz biçimde destekledi.

Kapital’ın birinci cildi yayınlandığı ilk yıllarda en çok işçiler tarafından okundu. *Kapital*, kapitalist dünyanın bir çözümlemesidir. Ama bu çözümlemeyi okuyan bir işçi, kapitalizmin en azından yıkılması zorunluluğunu tüm benliğinde hissediyordu.

yordu. Kısacası *Kapital*, devrimin pratik zorunluluğunu kavratır teorik bir altyapı sunmaktadır.

Devrimin teorik temelini oluşturan *Kapital*’i yazan Marx, bu teorik çalışmayı yaptığı sıralarda günün koşullarında yaşanan pratik politik sorunlarla bizzat ilgileniyordu. Ayrıca yıllarca *Kapital*’in alt yapısını oluşturan ekonomik-teorik eserleri, kütüphaneye giderek okuyordu. Fakat eserini hazırlarken pratikte gösterdiği devrimci kararlılık gözden kaçmayacak niteliktedir.

Marx kendisini ekonomiyle bu denli ilgilenip, ekonomisi çok kötü biri olarak tanımlıyordu. Öyle ki ekonomik durumunun kötülüğü, tedavi ettiremediği için bir kızının ölmesine neden oldu. Yalnızca

Marx’ı değil, Marx ailesini ekonomik olarak destekleyen yıllarca Engels oldu.

KAPİTAL’DE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ ROLÜ

Artı-değerden Marx’ın okuduğu burjuva ekonomi-politikçiler de bahsetmişlerdi. Ne var ki kapitalistin elde ettiği artı-değeri işçinin emek gücünü sömürerek elde ettiğini ilk kez gözler önüne seren Marx oldu. *Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı*, *Ücret*, *Fiyat*, *Kâr* kitaplarında da artı-değer sömürüsü anlatılıyor, ama bu sömürü biçimi *Kapital*’de tüm ayrıntılarıyla işlenip ortaya konuldu. Kapitalist toplumun varlık koşulunun artı-değer sömürüsü olduğunu, kapitalizmde temel çelişkinin emek-sermaye çelişkisi oldu-

ğunu gösterdi.

Kapital Marx’ın yazdığı diğer bütün kitaplardan bağımsız olarak ele alındığında dahi sosyalist devrimin öncü gücünün işçi sınıfı olduğunu net olarak gösteriyor.

150 YIL SONRA YENİ EKİMLERİN YOLUNU AYDINLATIYOR

“*Kapital* devrimci mücadelenin meşalesidir” demek abartı olmayacaktır. Ekim Devrimi’nin öncü partisi Bolşevik Parti ve Lenin için *Kapital*, meşale olmuş, Ekim Devrimi’ne giden yolu aydınlatmıştır. Ekim Devrimi’nin 100. yılında, yayınlanışından 150 yıl sonra *Kapital*, Yeni Ekimlerin yolunu aydınlatıyor!

H. ORTAKÇI

Cumhuriyet Davası’nda 3. duruşma

Cumhuriyet gazetesi çalışanlarının yargılandığı davanın 3. duruşması 25 Eylül’de Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi’nde görüldü.

Duruşmaya bir önceki duruşmada Kadri Gürsel’in tahliyesi yönünde oy kullanan heyet üyesi Abdurrahman Orkun Dağ’ın raporlu olduğu için katıldığı söylenildi.

Tanıklardan Mehmet Faraç’ın katılmadığı duruşmada Fatih Aytuğ, Alev Coşkun, Rıza Zelyut tanık olarak dinlendi.

Tanıkların dinlenmesinin ardından

savcı, tutuklulukların devamını isterken daha önceki gerekçelerin ortadan kalkmadığını savundu. Ayrıca ara karardaki eksikliklerin giderilmesi ve bilirkişi raporlarının beklenmesi de savcının gerekçeleri arasında yer aldı.

Savcının üç kez aynı mütalaayı verdiğini belirten Aydın Engin mütalaaya itiraz ederek “Savcı, ‘sanıkların kaçma şüphesi, delillerin karartılma tehlikesi’ diyor o zaman kanıtlasın” diye tepki gösterdi.

Kadri Gürsel de 28 Temmuz’daki duruşmada tutukluluğuna iki gerekçeden

birinin “tanıklara baskı yapma” olduğunu, 11 Eylül’deki duruşmada da bunun tek tutukluluk gerekçesi olarak öne sürüldüğünü belirtti. Tahliyesini ve beraatini istedi.

Ahmet Şık “Hiçbir talebim yoktur” derken; Emre İper ise “Raporu bekleyeceğimiz için ne desem boştur” dedi.

Avukatlar ise iddianame ve tutuklamadaki hukuksuzlukları ortaya sererken çıkan tartışmalarda mahkeme başkanı “İddianamede problemler var, kabul ediyorum” dedi.

Duruşma devam ederken *Akşam*, “Cumhuriyet gazetesi davasında tahliye yok” başlığıyla ‘hükmü’ açıkladı. *Star* gazetesi de mahkeme karar vermeden haberi aynı şekilde geçti. Mahkeme

salonuna taşınan bu durum karşısında mahkeme başkanı haberi görmek istediğini belirterek duruşmaya ara verdi.

Aranın ardından devam eden duruşmada bir sonraki duruşmanın 31 Ekim’de tek gün olarak yine Çağlayan’da yapılacağını belirten mahkeme başkanı; “*Star* ve *Akşam* gazetesinin işgüzarlık yaparak, karar salondan çıkmadan savcı mütalaası deyip öngöründe bulunmasıyla ilgili suç duyurusunda bulundu” dedi.

Emre İper ile ilgili bilirkişinin talebi doğrultusunda internet kayıtlarının isteneceği belirtildi.

Kadri Gürsel’in tahliyesine diğer tutuklu sanıkların ise tutukluluk hallerinin devamına karar verildi.

Hanedeki olasılık hikayesi

Yolun karşısına geçip, az evvel içeri-
sinde yürüdüğü insanlara karşıdan bak-
tı. Gördüğü şey insanların hep acelele-
rinin oluşuydu. Kimsenin “burnundan
kıl aldırmadığı” erişilmez ve memnun
görüntüleriydi yalnızca. Halbuki az ev-
vel “sen”din o kalabalıklarda yürüyen.
Yalnızlığını, çaresizliğini tahlil ediyordun.
Netice! Hep aynı. Hep birileri, bazen biri,
genelde kendisin suçlu. Şimdi kendisi-
ne yolun karşısından bakan ve kalabalık-
ta kendisi gibi olanlar içerisinde kendini
arayan insan, kendisini neden kaybettiği
üzerine uzun tahliller yaptıktan sonra
yine aynı neticeye erişti. Suçlu onlar, o,
belki de kendisiydi. Peki! Suç neydi?

Olasılıkları koymamış mıydı bir bir or-
taya? Tek tek üzerine düşünmüştü ihti-
mallerin. Tesadüflere olasılık tanımamış-
tı. Biliyordu! Olan üzerine riskleri daralt-
tıkça, olası olanın olasılığı eylemi üzerine
koşullamaların, hezimete ya da nihayete
erebileceğini.

Hanesinde çalkantılı bir ekonomiye
sahip olan insan, sabah ile akşam arası-
na sıkıştırılmış emek ticaretinde, bugün
de sorunsuz olarak satabildi emeğini.
Sağlığı belli belirsiz iyi gibiydi. Koşar
adım çıktı işinden. Sabah yolun karşısın-
dan bakarken kendine, (bu filmin bedeli;
işe 10 dakika geç kaldığı için ustabaşın-
dan azar yemek olma koşuluyla) akşam
olmuştu gene. Kalabalıkta, kalabalıkta-
kiler gibi hızlı, kızgın, kovalayanı varmış-
çasına yürüdüğünü fark edince, yolun
karşısına geçti yine. Baktı uzun uzun in-
sanlığa. Sesli sesli düşündü. Yanında biri
olsa muhtemelen duyacaktı, düşündük-
lerinin homurdanışla sese dönüşmesini.

- Şimdi ben!

- Ben; güneş doğmadan çıktım ev-
den. Ben 21 yıldır güneş doğmadan çı-
kıyorum evden. Koşar adım gittim işe.
Giderken 10 dakika duraklayıp, kendime
baktım diye 10 dakika azar yedim usta-
başından. 10 yıldır çalışıyor olmamın,
hatırı bile yok, bu iş yerinde.

- Demek ki kaybetsem sağlığımı, yani
yatalak hasta olsam ve iyileşme ihtima-
lim 1 ay olsa... 10 dakika gecikmeye,
haysiyetimi sorgulayan bu işveren yal-
takçısı, kraldan çok kralcıysa, variyetin
sahibi saniye olsun tutmaz beni, bu iş
yerinde.

Aklına, fabrika önünde aldığı bildiri
geldi. “Güvencesiz çalışma koşulları...”
falan diye bir şey yazıyordu.

- “Evet benim yarınımın güvencesi
yok!” dedi.

Yetmiyordu aldığı. Yetmesi için de-
taylı hesaplar yapıp, kırıp, kısıp, azal-
tıp ayın sonundaki yeni maaş gününe

kadar muazzam badireler atlatıyordu.
Eline geçtiğinde maaşı, geçmiş aydan ka-
lan hiçbir sıkıntı aklına bile gelmiyordu.
Kırayı, faturaları, çocukların birincil ihti-
yaçlarını, yaşamsal gıda malzemelerini,
onu, bunu, şunu derken 3 gün sonra yine
başlayacaktı ay sonu maratonu. Aynı te-
raneyi 21 yıldır soluksuz sürdürüyordu.

- Madem ki aldığım yetmiyor, ma-
dem ki 21 yıldır hiç yetmedi, madem ki
bu böyle gideceği benzer... diye söylen-
meye devam ederken, bildirideki birkaç
kelime daha geldi aklına. “Kölelik düze-
ni!” yazıyordu.

- Köle mi? Aç kalma olasılığı bu kadar
yüksekken, köle bile değilim ben!

Sigara çıkardı cebinden. Saydı paket-
te üstünkörü kaç tane kaldığını. Öyle ya;
içtiği sigara 10 adet ekmeğe bedeldi, az
para alıyor, hem de aldığı az paranın,
fazlasıyla vergisini veriyordu. Bunları o
dağıtılan bildiriye alıp okumadan önce

hiç düşünmemişti. Beyninde şimşekler
çakıyordu adeta. Neyse ki kurtulabildi
bu buhranlı fikirlerden. Zor bela yakabil-
di bir sigara.

- Ölsem!... Arkada kalanlarımın hiç-
bir dayanağı yok. Yaşarken de dayanılsı
değil bu hayat.

- Hep susan, hep kenardan seyreden-
dim. “Susma! Sustukça, sıra sana gele-
cek” diyorlardı. Sıra hiç bizden gitmedi.

Silkindi insan. Yolun karşısındaki ka-
labalığa karışıp, evine doğru koşar adım
yürüyüp gitti.

Yarın yine kendini tekrarlayacak ya-
şantısı.

Tam 21 yıldır,

Yani 7 bin 670 gündür; bu senaryo-
nun baş karakteri olarak sürdürmüyor
muydu oyunu? Oyuncular değişiyor,
oyun hep aynı kalmıyor muydu?

B. MAHİR

10 Ekim Katliamı Davası'nda 5. duruşma

10 Ekim 2015'te Ankara Garı'nda
İŞİD eliyle gerçekleştirilen katliamda
102 kişinin yaşamını yitirmesiyle ilgi-
li davanın 5. duruşması 25-26 Eylül'de
Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde
görüldü.

19'u tutuklu, 17'si firari 36 sanığın
yargılandığı duruşmanın ilk günü mah-
keme heyetinin dosyaya eklenen belge-
leri okunmasıyla başladı.

Av. Ahmet Özder tanıkların mah-
kemede dinlenmesini istedi. Av. Zinet
Özçelik ise kamu görevlilerinin katliam-
daki sorumluluklarına dikkat çekerek
alana çoklu ambulans gönderilmediği-

ni, olay yerine gelen triaj ekibinin triaj
yapmadığını belirtti. Patlama sonrası 11
ambulansın hiç yaralı almadığını vurgu-
layarak “Ambulansların büyük bölümü
insanlar çırpına çırpına hayatını kaybet-
tikten sonra ölümlerini taşımışlar” dedi.

Özçelik, polisleri de ‘bomba saldırı-
sına karşı kendiniz koruyun’ denildiğini
hatırlattı ve sağlık organizasyonunun
yapılmaması nedeniyle ölüm sayısının
arttığını ifade ederek bunun üzerinin ör-
tölemeyeceğini söyledi.

Özçelik, olayda sorumlu olan polis-
lerin de mahkemede dinlenmesini talep
etti.

Öğle arasının ardından devam eden
duruşmada 7 Şubat 2017'de Antep'te
gözetim altına alınarak tutuklanan İŞİD'in
bomba malzemelerini saklamak için kul-
landığı depoları kiralayan Mehmet Fatih
Alıcı'nın polisteki ifadesi ortaya çıktı.

Antep'teki düğün katliamı dava dos-
yasına giren Alıcı ifadesinde, örgütün
talimatıyla bomba malzemelerinin sak-
lanması için Antep'te depo kiraladığını,
bu malzemeleri İŞİD üyeleri tarafından
kendisine söylenen isimlere teslim etti-
ğini söyledi.

Alıcı, 10 Ekim'den önce de kendisine
bomba yapımında kullanılan malzeme-
ler geldiğini anlattı.

Duruşmanın ikinci gününde ise sa-
niklar suçlamaları reddederek dema-
gojiler eşliğinde tahliyelerini istediler.

Avukatlara sataşmaları sonucu duruşma
salonunda gerginlikler yaşandı.

Savcı mütalaasında bilirkişi raporla-
rının dönüşünün beklenmesini, sanık-
ların tutukluluk durumunun devamını,
kamu görevlilerinin bu davada tanık ola-
rak dinlenmesinin usul ve yasaya aykırı
olduğu gerekçesiyle reddini istedi.

Mahkeme heyeti, müştekilerin ve
suçtan zarar görenlerin davaya kabulü-
ne, bilirkişilere teslim edilen dijital ma-
teriyal ve görüntülerin beklenmesine,
sanık Cuma Dabanıyassı, Bestami Işık ve
Mehmet Korkmaz hakkında açılan dava
ve Esin Durgun'un ifadeleri için yazılan
müzekkerelerin beklenmesine, kamu
görevlilerinin ve sanıkların eşlerinin din-
lenmesinin reddine karar verdi. Dava
22-23 Kasım'a ertelendi.

MESS ve sendikal bürokrasi TİS masasına oturuyor!

**Metal işçileri
satışa ve ihanete
geçit vermemeli!**

Metal işçilerinin 2015
yılındaki direnişine
dair haber, röportaj ve
değerlendirmeler:

